

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет
Факультет історії, політології та міжнародних відносин
Кафедра політології та соціології

Кваліфікаційна робота

*РОЛЬ ТА МІСЦЕ КИТАЮ НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ В ПЕРІОД
ДО ТА ПІД ЧАС ПАНДЕМІЇ COVID-19*

Виконала: студентка IV курсу
Факультету історії,
політології та міжнародних відносин
спеціальності 291 Міжнародні
відносини, суспільні комунікації та регіональні студії
Грицюк Вікторія Олегівна

Науковий керівник: кандидат політичних наук,
доцент *Крет Ольга Віталіївна*

Рецензент: посада, науковий ступінь,
вчене звання, *Прізвище Ініціали*

Рівне – 2021

ЗМІСТ	
ВСТУП.....	3
1. РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ	
1.1 Стан наукової розробки теми дослідження.....	8
1.2 Поняття зовнішньої політики.....	12
2. РОЗДІЛ 2. ВПЛИВ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ КИТАЮ НА СТАН МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН В АЗІАТСЬКО-ТИХООКЕАНСЬКОМУ РЕГІОНІ	
2.1 Специфіка взаємовідносин КНР з країнами АТР до пандемії Covid-19.....	21
2.1. Трансформація відносин Китаю та країн АТР як результат впливу пандемії Covid- 19.....	34
3. РОЗДІЛ 3. ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОВІДНОСИН КИТАЮ ЗІ США	
3.1 Вплив зовнішньої політики Китаю на відносини зі США.....	39
3.2 Контент-аналіз сайтів МЗС КНР та Держдепартаменту США щодо виявлення особливостей висвітлення сучасного стану взаємовідносин між двома державами в період пандемії Covid-19.....	47
ВИСНОВКИ.....	65
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	72
ДОДАТКИ.....	85

ВСТУП

Актуальність теми. Чи можливо уявити сьогодні світ без Китаю? На нашу думку, це неможливо. Щодня ми купуємо одяг, аксесуари, електроніку виготовлені в Китаї. КНР створює передові технології, розбудовує нові надсучасні міста та покращує добробут своїх громадян. Якщо говорити про Китай на глобальному рівні, держави прямо залежать від Народної Республіки в економічній сфері, оскільки вона є найбільшим ринком та першим поставником товарів у світі.

Особливо сьогодні, в період пандемії Covid-19, Китай залишився єдиною державою, яка показала позитивну динаміку економічного розвитку за останній, 2020 рік. Держава пропонує допомогу іншим країнам у поставці вакцин, наданні гуманітарної допомоги, передачі досвіду у боротьбі з коронавірусом. Також Народна Республіка залишається активним стратегічним партнером для держав-сусідів в Азіатсько- Тихоокеанському регіоні, для Сполучених Штатів Америки, Африки та Європи. КНР бореться з глобальним потеплінням, розвиває ІТ-сферу. В країні різні сфери життєдіяльності настільки розвинені, що вона самостійно може забезпечити громадян усім необхідним.

Надважливою є роль Китайської Народної Республіки в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні. З часом Китай показує все більший вплив на цій території. Він проявляється не лише в економічній сфері. Китайська культура глибоко проникає в традиції Японії та Південної Кореї.

Хоча Сполучені Штати Америки та Китай є найбільшими партнерами у сфері торгівлі, сьогодні ці дві країни є ворогами, що борються за статус головної наддержави у світі.

Мета роботи. Дослідити та проаналізувати динаміку змін у взаємовідносинах між Китаєм та країнами Азіатсько-Тихоокеанського

регіону, а також зі Сполученими Штатами Америки в період до та під час пандемії Covid-19.

Для досягнення мети потрібно виконати наступні **завдання**:

- охарактеризувати стан наукової розробки теми дослідження;
- проаналізувати поняття зовнішньої політики та визначити його вплив на внутрішню та міжнародну політику;
- з'ясувати, яким чином зовнішня політика КНР вплинула на взаємовідносини з країнами Азіатсько-Тихоокеанського регіону (Японією та Південною Кореєю) в період до пандемії Covid-19;
- дізнатися, як трансформувалися відносини Китаю з країнами Азіатсько-Тихоокеанського регіону (Японією та Південною Кореєю) в період пандемії Covid-19;
- висвітлити вплив зовнішньої політики Китаю на взаємовідносини зі Сполученими Штатами Америки;
- здійснити контент-аналіз сайтів Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки та Держдепартаменту Сполучених Штатів Америки як основних органів зовнішньополітичної служби.

Об'єктом дослідження є зовнішня політика Китайської Народної Республіки.

Предмет дослідження – динаміка змін в зовнішньополітичній взаємодії Китаю з країнами Азіатсько-Тихоокеанського регіону та Сполученими Штатами Америки в період пандемії Covid-19.

Методи дослідження. В ході дослідження було використано загальнонаукові методи дослідження. За допомогою методів аналізу та синтезу були опрацьовані наукові праці, використані у роботі. Елементарно-теоретичний метод застосовано для визначення причин

зміни взаємовідносин Китаю з країнами АТР і США та їх наслідків. Також одним з необхідних був метод термінологічного аналізу, за яким охарактеризовано терміни “зовнішня політика” та “контент-аналіз”. Для опису взаємовідносин Китаю з країнами АТР та США в період до та під час пандемії використовується метод порівняльного аналізу. При оцінці сайтів Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки та Держдепартаменту Сполучених Штатів Америки було використано метод контент-аналізу. За допомогою методу узагальнення було укладено висновки.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що:

- Під час написання роботи було проаналізовано 92% англомовних джерел, лише 8% джерел були українськими та російськими.
- В роботі систематизовано визначення про поняття зовнішньої політики саме іноземних авторів з оригінальних текстів.
- Досліджено вплив зовнішньої політики Китаю на відносини з країнами Азіатсько-Тихоокеанського регіону та Сполученими Штатами Америки.
- Здійснено детальний, системний контент-аналіз сайтів Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки та Держдепартаменту Сполучених Штатів Америки щодо виявлення особливостей висвітлення сучасного стану взаємовідносин між двома державами в період пандемії Covid-19.
- Досліджено трансформація взаємовідносин КНР та країн АТР і США під час пандемії Covid-19.

Практичне значення отриманих результатів. Результати практичного дослідження дипломної роботи можуть бути використані під час викладання таких дисциплін, як: “Аналіз зовнішньої політики”, “Зовнішня політика країн регіону”, “Методи дослідження міжнародних

відносин”, “Міжнародні відносини та світова політика” та “Основи міжнародних інформаційних відносин”. Також результати будуть корисними для використання у діяльності представників органів державної влади.

Апробація отриманих результатів. Певні положення дослідження були апробовані при написанні тез на тему “Комунікаційний трансформації американо-китайських зовнішньополітичних відносин до та під час пандемії Covid-19” (Міжнародна науково-практична конференція “Соціальні комунікації: інструменти, технологія і практика”, яка відбулася 26-27 лютого 2021 року на базі Класичного приватного університету в місті Запоріжжя) [2].

Структура дипломної роботи. Робота складається зі вступу, основної частини, яка містить три розділи, висновків, списку використаних джерел та додатків.

В першому розділі визначено стан наукової розробки теми дослідження, проаналізовано поняття “зовнішня політика” та визначено її вплив на внутрішню та міжнародну політику.

У другому розділі з’ясовано, яким чином зовнішня політика КНР вплинула на взаємовідносини з країнами Азіатсько-Тихоокеанського регіону (Японією та Південною Кореєю) в період до пандемії Covid-19 та висвітлено, як трансформувалися їх відносини під час пандемії Covid-19.

В третьому розділі, представлено вплив зовнішньої політики Китаю на взаємовідносини зі Сполученими Штатами Америки та здійснено контент-аналіз сайтів Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки та Держдепартаменту Сполучених Штатів Америки як головних зовнішньополітичних служб двох держав щодо виявлення особливостей висвітлення сучасного стану взаємовідносин між КНР та США в період пандемії Covid-19

У висновках сформульовано основні підсумування з кожного розділу роботи.

В додатках укладена таблиця країн, про відносини з якими наявні публікації на порталах МЗС КНР та Держдепартаменту США та знятки з цих сайтів.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

1.1. Стан наукової розробки теми дослідження.

Наукові доробки, що стосуються питань зовнішньої політики (ЗП). У своїх роботах Ващенко К. О. та Корнієнко В. О. “Політологія для вчителя” [4] та Гришук В. К., Турчин Я. Б. “Політологія: Навчальний посібник ” [5] описують політологію як науку, політичні явища на глобальному, регіональному та локальному рівнях та зовнішню політику. Капоразо Дж. (Carpogaso, J. A.) у книзі “Порівняльне вивчення зовнішньої політики: Перспективи на майбутнє” [16] характеризують зовнішню політику як наукову галузь, її межі, труднощі та перспективи. Дінеш (Dinesh) у статті “Зовнішня політика: 16 елементів зовнішньої політики” [24] дає визначення та характеристику зовнішній політиці і чинникам, які на неї впливають. У науковій статті Ербаша І. (Erbaş, İ.) “Роль зовнішньої політики та її призначення у світовій політиці” [27] вказано, чому ЗП є важливою для світової політики. Кретов, Б. И. у підручнику “Основы социологии и политологии : учебник для вузов” [3], описує поняття соціології, політології, міжнародних відносин та політичні процеси у різних державах, як і Шляхтун П.П. у навчальному посібнику “Політологія (теорія та історія політичної науки)” [7]. У статті “Місце України в сучасному геополітичному просторі” Вознюк Ю. С. та Кабиш О. В. [1] описують місце України у міжнародних відносинах з початку XXI століття. Спор А. П. (Spohr, A. P.) у статті “Роль зовнішньої політики у сприянні розвитку: бразильські та турецькі справи” [57] розкриває галузі, які мають найбільший вплив на зовнішню політику та розповідає про ЗП Туреччини та Бразилії. Бриггс, Р. (Briggs, R.) у роботі “Вплив зовнішньої політики на місцеві громади” [13] розповідає про вплив ЗП на процеси міграції, про освітній сектор та міжнародні організації та їхній ефект на

місцеві громади. У статті “Який взаємозв'язок між внутрішньою та зовнішньою політикою? Чи слід їх взагалі відзначати?” Еванс Н. (Evans, N.) [29] дає оцінку впливу внутрішньої політики на зовнішню та наводить приклади такого впливу в історії США, Великої Британії і т.д.

Наукові праці, що торкаються питань зовнішньої політики КНР та взаємовідносин з Японією. Чатвін Дж. С. (Chatwin, J. C.) у статті “Вплив Шеньчженю: Чому оригінальне «зразкове» місто Китаю має значення як ніколи” [20] з'ясовує важливість Шеньчженю як вільної економічної зони, яка має вагоме значення для економіки КНР. У публікації “25 найкращих економік світу” Сільвер К. (SILVER, C.) [53] висвітлює рейтинг держав за приростом ВВП. Доробок Хе Ю. (He, Y.) “Сорок років у парадоксі: післянормалізація китайсько-японських відносин. Китайські перспективи” [32] присвячений основним протиріччям між Китаєм та Японією, що існували протягом 40 років та перспективи розвитку цих відносин. Сасакі Х. та Кога, Ю. (Sasaki H., Koga, Y.) в доповіді “Торгівля між Японією та Китаєм: різке розширення та структурні зміни” [50] дають опис торговельним відносинам КНР та Японії після вступу першої до СОТ. У статті Сім В. (Sim, W.) “Погляд на китайсько-японські відносини протягом багатьох років” [54] можна коротко прочитати про динаміку змін відносин КНР та Японії з 1972 до 2018 року. Ван М. (Wan, M.) уклад в доповіді “Плаваючі за течією китайсько-японські відносини у мінливому світі.” [68] факти про нестабільність китайсько-японських відносин з середини ХХ до початку ХХІ століття. Мідфорд П. (Midford, P.) у своїй праці “Китайсько-японський конфлікт та примирення у Східно-Китайському морі” [40] описав конфлікт КНР та Японії щодо островів Сенкаку.

Наукові публікації, в яких висвітлено специфіку відносин між Китаєм та Південною Кореєю. У тезах Кеджінг, Ю. (Kejing, Y.) “Двері зачинені, але не заблоковані: китайська політика VPN” [35] дає

характеристику політики Китаю щодо Південної Кореї. У дослідженні Сук- Джун, Ю. (Suk-Joon, Y.) “Китайсько-Південно-Корейські відносини. 1971– 1990: у контексті економічної і міжнародної політики” [61] описано відносини Китаю та Південної Кореї в період головування Дена Сяопіна, зміни в економіці та ЗП в цей період. У статті Панди А. (Panda, A.) “Китай та Північна Корея мають договір про взаємну оборону, але коли він застосовуватиметься?” [48] можна дізнатись про договір між КНР та КНДР 1971 року та його вплив на взаємини між державами в Східній Азії. Хванг, Дж. (Hwang, J.) у праці “Китайська політика при Пак Кин-Хе: нова модель відносин РК-КНР” [33] аналізує, як змінились взаємини Республіки Корея та Китаю під час президентства Пак Кин Хе.

Наукові видання, в яких досліджено сутність взаємовідносин між Китаєм та США. У статті “Вплив кризи на економічні відносини США та Китаю” Прасад, Е. (Prasad, E.) [49] розповідає про макроекономічний дисбаланс, проблеми обміну валют та торгівлі між КНР та Сполученими Штатами Америки після світової економічної кризи 2008 року. Долар Д. (Dollar, D.) у статті “АІВ і “Один пояс, один шлях” [25] описує приріст ВВП Китаю після 2007 року та тогочасні глобальні ініціативи держави. У публікації “Шлях менше Чосун” Ча В. (Cha, V.) [19] проаналізовано новий підхід Республіки Корея до дипломатії. Хаггард С. (Haggard S.) у “Партнерстві Китаю” [30] розділяє рівні стратегічного партнерства Китаю з іншими державами залежно від того, наскільки тісними вони є. Лі Дж. (Lee, J.) у публікації “Повернутися до звичного? Кінець суперечки ТНААД між Китаєм та Південною Кореєю” [37] розповідає про конфлікт Китаю та РК стосовно протиракетних установок ТНААД, його наслідки та перспективи розвитку відносин двох держав. У доробку “Лідери Японії, Китаю та Південної Кореї погоджуються співпрацювати щодо Північної Кореї” Ямагучі М. (Yamaguchi M.) [80] охарактеризовано співпрацю Японії, КНР та РК щодо КНДР та погрози Сполучених Штатів Америки

стосовно такої ініціативи. Історична довідка Монро, Е. (Monroe, E.) “Американсько-китайські відносини: коротка історична перспектива” [43] в хронологічній послідовності зображає взаємини США та Китаю з кінця 70-х років ХХ століття до початку ХХІ. Вагенер Д. (Wagener D.) в тезах “США та Китай; більш пильний погляд на китайсько-американські відносини та “політику єдиного Китаю”. Барак Обама, керуючий “політикою єдиного Китаю”, порівняно зі своїми попередниками” [67] дає характеристику китайсько-американським відносинам в історичному вимірі та розповідає про особливості відносин під час президентства Барака Обами. Вяс, П. (Vyas P.) у розділі “Китайська зовнішня політика під час ери після Мао” [66] порівнює підхід до зовнішньої політики Мао Дзедуна та Дена Сяопіна. Дослідження Кліффа, Р. (Cliff, R.) “Американсько-китайські відносини після вирішення статусу Тайваню” [22] розкриває проблеми китайсько-американських відносин при вирішенні проблеми Тайваню та наслідки завершення цього процесу. Штайнберг Дж. Б. (Steinberg, J. B.) “Що пішло не так? Американсько-китайські відносини від Тяньаньмень до Трампа” [58] міркує над тим, наскільки були б іншими наслідки, якби влада США приймала інші рішення стосовно відносин з Китаєм. Хасс, Р. (Hass, R.) у статті “Відносини США-Китаю: пошук нової рівноваги” [31] описує взаємини США і Китаю з 1972 до 2019 року. Мельцер Дж. П. та Шенай Н. (Meltzer, J. P., & Shenai, N.) в роботі “Американсько-китайські економічні відносини: комплексний підхід” [39] дали загальну характеристику економічним взаєминам США та Китаю і їх важливості для світової економіки. У “Стратегічній конкуренції в китайсько-американських відносинах. Документи Лівермора про глобальну безпеку” Нахт М., Ладерман С. та Бістон Дж. (NACHT M., LADERMAN S., BEESTON J.) [44] розповідають про економічні перегони США та Китаю. Стаття Буша Р.С. (Bush, R. C.) [14] містить інформацію про зустріч президента США та

голови КНР в Саннілендс. Арежина С. (Arežina, S.) [9], (Долар Д. Р. Г.) Dollar, D. R. H. [26] у публікаціях розповідають про відносини США та КНР під час президентства Дональда Трампа.

Ерейз Д. (Arase, D.) [8], Лі К. (Liu C.) [38], Ксуан Л (Xuan L.) [78, 79], Кришнан Р. (Krishnan, R.) [36], Юн З. (Yun Z.) [83], Ксу В. (Xu W.) [77], та Юнбі З. (Yunbi Z.) [84] описують взаємовідносини КНР та Японії під час пандемії Covid-19.

У своїх працях Бун С. В.(Byun S. W.) [15], Снайдер С. та Бун С. В. (Snyder S., Byun S.W.) [55, 56] та Шин М. (Shin M.) [52] характеризують відносини Китаю та РК під час пандемії Covid-19. Поняття контент-аналізу описують Зайдман Зат (Zaidman-Zait A.) [85], Уілсон В. (Wilson, V.) [75] та Аттевельд В., Кляйніндженгуз Дж., Карлі К. (Atteveldt W. , Kleinnijenhuis J. , Carley K.) [10].

1.2. Поняття зовнішньої політики

Кожна країна є залежною на міжнародній арені. Після досягнення найвищого рівня розвитку нація повинна показати власну залежність від інших країн для досягнення власних цілей та інтересів. Для того, щоб підтримувати зв'язки з державами в міжнародному просторі, вона здійснює зовнішню політику.

На думку Ващенко К.О., зовнішня політика (ЗП) – це діяльність держави на міжнародній арені, яка регулює відносини з іншими суб'єктами зовнішньополітичної діяльності: державами, зарубіжними партіями та іншими громадськими організаціями, всесвітніми і регіональними міжнародними організаціями. Таким чином, зовнішня політика – це закордонна діяльність держави [4].

Проглядаючи сторінки історії, можна помітити, що декілька століть тому формування ЗП не було настільки складним, а набагато більш примітивним. Зміни відбувались повільніше, а суспільство легше

сприймало зміни. Саме тому ЗП слугувала своєрідним спортивним інтересом для королів тих часів. Активні громадяни не протистояли главам держав, не були лімітованими певними соціально-економічними чи бюрократичними процесами. Вони приймали рішення незалежно від інших міжнародних акторів [16].

В сучасному глобалізованому світі кожна держава встановлює дипломатичні, торгівельні, економічні, політичні, культурні та інші види зв'язків з іншими суб'єктами міжнародних відносин. Саме тому повна незалежність в сьогоденні є неможливою, а прийняття президентами самовільних рішень може становити загрозу державному суверенітету. Зовнішня політика є своєрідною формою спілкування між країнами. Вона сформульована для просування інтересів держави та для їхнього захисту. ЗП відображає традиції, цінності та прагнення держави та її національних інтересів зокрема. Також це поняття містить в собі два елементи: рішення та дії. Ці рішення та дії вказують на шлях держави у світових справах відповідно до її можливостей та трансформацій міжнародного середовища.

Головна мета зовнішньої політики країни – лобіювання державних інтересів на міжнародній арені, захист національної ідеології та безпеки і добробуту громадян. Держава має бути готовою до зовнішніх викликів та загроз, які можуть постати перед нею.

При формуванні зовнішньої політики потрібно враховувати те, що існує велика кількість чинників, які здійснюють на неї вплив. Цими чинниками є:

1. Соціальне різноманіття населення. У суспільстві, де панує хаос, розбіжності та конфлікти не може бути впроваджено сильної зовнішньої політики. Джерело сильної нації – об'єднаний народ з єдиними цілями [24].

2. Географічне положення. Вигідне положення країни має велику значимість на напрямки її діяльності в зовнішньополітичному аспекті. Наявність природних ресурсів, кліматичні умови, родючість ґрунту впливають на обсяги промисловості, експорт товарів і, відповідно, на взаємовідносини між державами.

3. Цінності та інтереси інших суб'єктів міжнародних відносин.

4. Економіка держави, її становище в світі. Претендувати на статус наддержави у світі можуть лише економічно розвинені, індустріальні держави з потужним військом.

5. Міжнародні організації та союзи. За часів Другої світової війни було укладено низку союзів, за рахунок яких Радянський Союз та Сполучені Штати Америки зміцнювали власні позиції. Міжнародні організації, альянси є потужними важелями, які впливають на зовнішню політику держав.

6. Риси характеру державних діячів. Цінності, погляди, досвід, таланти та інші чинники, притаманні політичним лідерам можуть кардинально змінити погляди населення та спрямування зовнішньої політики.

7. Позиція громадян щодо спрямування зовнішньої політики.

Всі ці фактори впливають на зовнішню політику держави. Цей вплив може поширюватися та мати наслідки на інші держави, їх союзників та країни-суперники. Також певні чинники вирішують майбутнє політичних лідерів інших націй. Тому можна стверджувати, що країни несуть взаємну відповідальність при формуванні ЗП [27].

Також у процесі вироблення зовнішньої політики кожна країна повинна дотримуватись певних принципів для досягнення її основних цілей.

1. Визнання суверенітету інших держав.

2. Врахування умов міжнародного середовища.

3. Підтримка миру, стабільності у світовому просторі.

Основне прагнення кожної країни при втіленні зовнішньої політики – забезпечення власних цілей. Такими цілями є:

1. Забезпечення національної безпеки, що включає захист державних кордонів, територіальної цілісності в цілому та незалежність від злочинної кібердіяльності ворожих держав.

2. Нарощення могутності держави за рахунок її розвитку в різних сферах (економічній, політичній, культурній, індустріальній, торгівельній та інших).

3. Затвердження власного статусу та впливовості на світовій арені, що безпосередньо залежить від могутності та забезпечення національної безпеки нації.

Формування рішень у зовнішньополітичному просторі відбувається за певним алгоритмом. Кожна держава може вносити власні корективи, але основний план дій залишається незмінним. На першому етапі відбувається визначення політичного середовища, в якому конкретні зовнішньополітичні рішення будуть впроваджуватися. Наступний етап – формування цілей. Цілі залежать не лише від держави, що їх визначає, але й від середовища, в якому формуватиметься рішення, тому цей крок є досить важливим та потребує врахування всіх можливих варіантів розвитку подій. Ще одним кроком є опис засобів, що будуть застосовані. Країні необхідно визначитися з відповідними засобами, що матимуть змогу задовільнити її цілі. Четвертий етап – офіційне затвердження засобів та заходів, які будуть застосовані для прийняття рішення. Зазвичай такі питання вирішує президент, прем'єр-міністр або глава уряду. Останнім кроком є фактичне втілення рішення.

За характером політики держав у міжнародному просторі поділяють на:

1. Агресивну політику, за якої країни мають загарбницькі наміри здійснені шляхом вирішення проблем внутрішньої політики через зовнішню;

2. Активну політику, що формується на збалансованій реалізації внутрішньо- та зовнішньополітичних цілей країни; прояв активності в якості актора міжнародних відносин;

3. Пасивну політику, що є притаманною державам, які є менш потужними економічно чи політично на відміну від країн, які знаходяться у стані постійного розвитку, поділяючи зовнішньополітичні цілі держав-союзників. Така політика вказує на бездіяльність та підрив незалежності та верховенства держави на власній території.

4. Консервативну політику, притаманна могутнім в минулому державам, які бажають відновити власний вплив в світі [5].

Щодо засобів зовнішньої політики, ними є політичні, економічні, військові.

Іншими словами, політичними засобами є дипломатія, що охоплює діяльність дипломатичних представництв, консульств, міністрів закордонних справ, держав в цілому за їх межами.

До економічних засобів прийнято відносити обсяг економічних або інших цінних ресурсів держави. Відповідно до свого економічного становища, інтелектуальних ресурсів держава позиціонується сильнішою чи слабкішою відповідно до інших.

Наступний вид засобів – військові, якими характеризується військова могутність держави [3].

Основними функціями зовнішньої політики держави є наступні:

1. Охоронна, основою якої є захистити територіальну цілісність держави, її незалежність в інформаційному просторі та готовність до зовнішніх викликів.

2. Представницько-інформаційна, що має на меті представлення держави на міжнародній арені у вигідному світлі, інформування міжнародного середовища про цілі, напрями діяльності країни.

3. Основою переговорно-організаторської функції є налагодження зв'язків з іншими державами.

Дипломатія – основний засіб, за допомогою якого здійснюються дані функції за рахунок ведення перемовин, зустрічей, діяльності дипломатичних представництв, підписання міжнародних угод, співпраці в різноманітних сферах [7].

Держави мають різне бачення, цілі та цінності. Певні країни є активними в міжнародній політиці, а деякі – більш пасивними через певні перешкоди.

Залежно від активності на міжнародній арені, зовнішню політику поділяють на:

1. Політику імперіалізму. Бажання держав домінувати над іншими існувало в різні періоди історії. Олександр Македонський, Гітлер та інші визначні постаті проводили експансіоністську політику, підтверджуючи своє бажання панувати та займати лідерські позиції у світі. Кожна держава так чи інакше має імперіалістичні настрої. Основна мета політики імперіалізму полягає в економічному, політичному та військовому пануванні.

2. Політику неоколоніалізму. Виникнення політики припадає на другу половину ХХ століття, яку також називають “доларовим імперіалізмом”. В основному в цей період характеризується економічним пануванням. Наприклад, СРСР надавав фінансову допомогу слабкішим країнам, впливаючи на них. Науковці вважають цей період небезпечним, оскільки шляхом фінансового панування держави можуть експлуатувати інші.

3. Політику балансу сил. На думку Отто фон Бісмарка, зазначеної у статті Вознюк Ю.С. та Кабиш О.В., “Вся політика може бути зведена до формули – постарайся бути серед трьох у світі, де править крихкий баланс п’яти держав. Це єдиний справжній захист проти формування ворожих коаліцій”[1]. Цей вид політики полягає у підтриманні стану рівноваги або незбалансованості, що залежить від ситуації, в якій знаходиться країна.

4. Союзню політику, при якій основою є підтримання рівноваги у стосунках між державами, лобіювання інтересів країни. Така політика застосовується задля досягнення певних цілей. Якщо ж держава не має бажання виконувати союзні обов'язки, вона може вийти з альянсу [47].

Чому формування зовнішньої політики держави є настільки важливим? У випадку, коли перед державою стоїть конкретна загроза чи вибір, неможливо уявити її без конкретного курсу. Така ситуація могла б призвести до втрати державою власних позицій у світі. Відсутність конкретних напрямів зовнішньої політики протирічить одній з основних цілей кожної держави, а саме: забезпечення добробуту громадян. Або ж візьмемо до прикладу державний візит, що здійснює президент держави. Від нього залежить вироблення політики держави, результат прагнень соціуму. Шляхом здійснення дипломатичних функцій та прийняття зовнішньополітичних рішень створюється імідж держави.

Можна виділити дві сфери, що найбільше впливають на розвиток держави та спрямування зовнішньої політики: економічна та політична.

Першим елементом економічної сфери, що має відображення на стан ЗП є кількісне та якісне сприяння торгівлі, що передбачає вихід на нові ринки, вплив на підвищення конкурентоспроможності товарів, покращення їхньої якості.

Наступний елемент – ведення інвестиційної політики, за допомогою якої держава здатна як залучати інвестиції з-за кордону, так і інвестувати в проєкти за межами держави.

Також до елементів економічної сфери входить регулювання цін на товари експорту-імпорту. Розвинені держави можуть ставити власні ціни на товари, що можуть бути надто високими або ж низькими. Цей процес відбувається за рахунок введення субсидій, демпінгу та інших махінацій.

До політичної сфери входить міжнародна співпраця. Це може бути інформаційна співпраця, обмін ініціативами, участю у різноманітних проєктах. Цей елемент є взаємозалежним з економічною сферою в цілому. Він забезпечує налагодження постійної співпраці, формування позитивного іміджу держави та просування державних інтересів [57].

Зв'язок внутрішньої та зовнішньої політик. З плином історії ми все більше розуміємо, що зовнішньополітичні цілі держави не мають гомогенного складу. Як приклад можна навести політичний ізоляціонізм США 1920-1930-х років або гітлерівську політику в роки Другої світової війни. Зовнішня політика – результат взаємної праці декількох держав, а також внутрішніх змін. Думати по-іншому було б надто просто, навіть безглуздо. Звичайно ж держава трансформується в ході зовнішніх змін, але основні перетворення відбуваються всередині країни. Внутрішня політика є основним елементом зовнішньої.

Задля того, щоб утриматись на посаді президенти та інші політичні діячі намагаються якомога частіше висловлювати свою відкритість до народу та підтримку ініціатив населення. Та й навіть, якби політики не мали великого бажання це робити, вони б не мали можливості уникнути врахування думки громадян. В сучасному світі за допомогою ЗМІ люди отримують всю інформацію про діяльність державних працівників. Саме це стало однією з причин більшої зацікавленості народу в політиці [13]. Суспільна згода стала невід'ємним елементом зовнішньої політики.

Відношення державного та іноземного відбувається з акцентуванням уваги на культурних та соціальних особливостях населення. В ХХ столітті проблема расизму в Південній Африці стала основою для формування зовнішньої політики. Південно- Африканська Республіка налагоджувала торговельні відносини та підписувала угоди з країнами, де переважало темношкіре населення. Проблема расизму була порушена світовим співтовариством, за рахунок чого кордони внутрішньої та зовнішньої політики держави були стерті. Міждержавні едифікатори є дуже важливими у трансформації зовнішньої політики. При вирішенні проблем, в яких рішення приймаються разом, міжнародна спільнота може тиснути на державу для того, щоб змусити її призвичаїтися до ситуації, дійти консенсусу. В іншому випадку погляди держави будуть придушені спільними силами спільноти [29].

Отже, зовнішня політика – поняття, без якого неможливо уявити сучасні міжнародні відносини. В різні часи ЗП здійснювалась по-іншому. Декілька століть тому приймати зовнішньополітичні рішення було простіше. В наш час неграмотність та несвоєчасність прийняття зовнішньополітичних рішень може становити загрозу територіальній цілісності держави. З часом це поняття вдосконалилось внаслідок глобалізації, більшої зацікавленості та участі населення держави в політичній житті, зміни балансу сил у світі та ін. Поняття “зовнішня політика” залежить від багатьох чинників: географічного розташування, демографічного чинника, структури населення країни, культурних особливостей, державних цінностей та інтересів, економічного потенціалу, особистості політичного лідера та багатьох інших. ЗП забезпечує лобювання інтересів держави на міжнародній арені, захист державних кордонів та кіберпростору, налагодження зв'язків з іншими країнами, зростання економіки внаслідок підписання угод.

РОЗДІЛ 2. ВПЛИВ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ КИТАЮ НА СТАН МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН В АЗІАТСЬКО- ТИХООКЕАНСЬКОМУ РЕГІОНІ

2.1 Специфіка взаємовідносин КНР з країнами АТР до пандемії Covid-19

Китай, Піднебесна Імперія. Країна, яка відзначається сильною армією, потужною економічною системою, численними досягненнями в сфері науки, техніки. Саме ця держава відкрила для світу речі, без яких ми сьогодні не змогли б уявити власне життя: папір, порох, компас та друкування [71]. Ще в ХІХ-му столітті Піднебесна була одним з центрів торгівлі у світі. Вона продавала шовк, чай. Китайський фарфор користувався популярністю у світі і робить це в наші дні. Ситуація кардинально змінилася в ХХ-му столітті. Внаслідок воєн, підкорення імперіалістичними державами, розпаду центральної влади китайська економіка знаходилася в стані занепаду. В той час, коли інші держави впроваджували капіталізм, в Китаї все ще існувала стара соціалістична система, яка й була однією з причин економічного застою. З приходом до влади Дена Сяопіна все змінилось. Він став саме тим лідером, який розірвав це багаторічне коло розрухи. З цього часу основним фокусом країни стали: оборонна промисловість, сільське господарство та наука [73]. Саме в цей період соціалістична система почала набувати рис ринкової економіки. Президент створив вільну економічну зону на півдні Китаю – в маленькому, на той час, містечку Шеньчжень з населенням в близько 100 тисяч осіб. Іноземці могли вкладати свій капітал в цю територію. Вигідна ціна на землю, дешева робоча сила, нерухомість – все це приваблювало великі корпорації та стало поштовхом для неймовірного розвитку Піднебесної [20]. Наразі ця країна є однією з найбільш ростучих

економік світу. За рівнем ВВП Китай займає друге місце в світі після Сполучених Штатів Америки [53].

Китай та Японія. Взаємовідносини двох держав довгий час були досить напруженими, оскільки позначилися двома війнами. Перша війна відбулася в 1894-95 роках, друга – в 1937-45р.р. За словами деяких істориків друга війна розпочалась ще в 1931 році. Результатом конфліктів став холод у взаємовідносинах. “Холодна війна” та об’єднання з СРСР та Сполученими Штатами Америки послугували ворожості Китаю та Японії. Вони вважали одна-одну сильними суперниками у боротьбі за лідерство в регіоні, а через деякий час почали конкурувати між собою, копіювати та заздрити. Такий бекграунд зробив взаємини між державами досить уразливими, хоча торгівля між державами залишалася активною. Країнам вдалось нормалізувати відносини у 1972 році внаслідок підписання Спільного Комюніке між урядом Японії та Китайської Народної Республіки [72] , але ще досі проглядаються деякі **парадокси** в їхніх відносинах:

1. В Китаю та Японії не було чіткого стратегічного співробітництва, а навпаки – вони залишаються прихованими опонентами;
2. Країни досі з болем згадують про конфлікт, що стає на заваді розвитку їхніх взаємовідносин;
3. Не зважаючи на заяви Китаю та Японії про покращення стосунків та їх нормалізації, збереглися протиріччя у цінностях, недовіра та непорозуміння.

Лідер Китайської Народної Республіки, Ден Сяопін, вбачав основними цілями ЗП збереження домінування комуністичної партії, захист суверенітету та територіальної цілісності держави та підтримку та розвиток економіки через міжнародну торгівлю та залучення іноземних інвестицій.

Після розпаду СРСР в 90-х роках відбулось закінчення біполярної системи у світі. Залишилась лише одна наддержава – Сполучені Штати Америки. Внаслідок цього міжнародна система Східної Азії зазнала трансформації. Конфронтація між державами завершилась, а з нею – домінування в співвідношенні сил було відновлено Східною Азією. В цей період відносини Китаю та Японії знаходились в невизначеному стані. По-перше, закінчилось протистояння між державами як результат зникнення Радянського Союзу. Економічний приріст цих держав, завзятість у міжнародних відносинах спричинили стурбованість стосовно перерозподілу влади. В Японії відбулось сповільнення темпів економічного зростання, в той час коли в Китаї почав зростати ВВП, була модернізована армія, оновлення ядерних, підводних та ракетних військ [32].

В цьому десятилітті основою зовнішньої політики Китаю становила активізація дипломатичних зв'язків з державами. Одним з перших кроків стало налагодження китайсько-японських взаємовідносин. Для їх врегулювання влада Китаю та Японії сіли за стіл переговорів. У вересні 1997 року прем'єр-міністр Японії наніс візит до Китаю, а у листопаді – прем'єр-міністр Китаю завітав до Японії. Під час останньої зустрічі вони заявили, що відтепер відвідуватимуть один-одного щороку. В листопаді наступного року Цзян Цземінь відвідав Японію. Під час візиту обидві сторони опублікували "Спільну декларацію Японії та Китаю про побудову партнерства дружби та співробітництва заради миру та розвитку" та "Спільну заяву для преси щодо посилення співпраці між Японією та Китаєм на шляху до XXI століття", де зазначено 33 конкретні предмети для співпраці

Під час приїзду Кейдзо Обуті в Китай в 1999 році сторони домовились про співпрацю. Японія мала посприяти завершенню перемовин стосовно отримання Китаєм дострокового членства в СОТ,

підтримки політики Китаю, заохочення до багатосторонньої співпраці в міжнародному співтоваристві (форум Асоціації держав Південно-Східної Азії, Азіатсько-Тихоокеанського економічного співробітництва [42]).

В 2001 році Китай став членом Світової організації торгівлі. Ця подія кардинально змінила економічне становище держави, баланс сил у світі та міжнародні відносини в цілому, в тому числі з Японією. Уряд КНР впровадив політику вільної торгівлі, основними принципами якої були:

- зменшення тарифів;
- відміна квот на імпорт;
- рівноправність для громадян та відвідувачів КНР стосовно процесу в'їзду на територію країни.

Помітне скорочення тарифів почалось на початку 2002 року. Зокрема, відбулось суттєве зниження тарифів на автомобілі, що стимулювало внутрішній попит на цю групу товарів та виявило ознаки “моторизації” в Китаї. Японський автомобільний експорт до Китаю зріс у 2002 році на цілих 75 відсотків порівняно з попереднім роком [50]. Лише з 2001 до 2005 року обсяги японського експорту до Китаю зросли з 30 мільярдів доларів до 80. Якщо поглянути на торгівлю Китаю в 1995 та 2002 року, можна помітити, що частка машин та обладнання в експорті підвищилася з 22 до 39 відсотків. Текстиль вже не був основною групою товарів експорту. Втім, основою імпорту Японії з Китаю були товари, пов'язані з ІТ технологіями. Велику частку заводів, які виготовляли комп'ютери і не тільки, країни Східної Азії (включаючи Японію) перемістили до Китаю.

2005 рік відзначився напруженням в китайсько-японських відносинах. В цьому році країни конфліктували щодо політичного статусу Тайваню. До 2008 року державам вдалось нормалізувати відносини та піти назустріч одна-одній. Перший крок зробив прем'єр-міністр Японії Абе Сіндзо, який здійснив поїздку до Пекіну в 2006 році, започаткувавши

щорічні китайсько-японські візити. Проте, такі візити припиняться в 2011 році [54].

В 2010 році Китай переганяє Японію, ставши другою в світі найбільшою економікою. Також цей рік відзначився суперечкою, що стала найгучнішим інцидентом в історії китайсько-японських взаємовідносин з 1952 року. Китайський капітан риболовецького траулера був заарештований японською охороною біля спірних островів Сенкаку. Ця ситуація була сприйнята Китаєм як торгове ембарго та провокація з боку Японії. Інша ж сторона конфлікту заявила, що Китай перебільшує ситуацію [68]. В наступні декілька років країни все більше висловлювали своє бажання отримати суверенітет над островами, навіть будучи готовими зіпсувати їхні відносини. Протистояння між КНР та Японією сягнуло свого апогею в 2012 році. Ця сутичка стала наймасштабнішою на території Східної Азії. Він відрізняється від інших сутичок тим, що США несли договірне зобов'язання щодо участі в ньому. Конфлікт був єдиним, що міг стати тригером до китайсько-американського військового конфлікту. Після фактичної націоналізації Японією островів Сенкаку в КНР почалася хвиля протестів, антияпонських демонстрацій, підпалів офісів японських компаній на території Китаю [40].

Наступним конфліктом, що зробив стосунки КНР та Японії більш напруженими, була справа щодо затримання Китаєм японського вантажного судна “Baosteel Emotion” як боргу з 1936 року, коли два китайські кораблі були орендовані, а потім загублені чи потоплені. За оцінками тогочасного Прем'єр-міністра Японії, ця ситуація матиме згубний вплив на китайський бізнес на території Японії [34].

Держави не тільки вели боротьбу у сфері ІТ та військовій сфері, але й їхні відносини зазнали змін у торговельній сфері, сфері туризму, культури та науки. Чотири останні були єдиними, за допомогою яких стосунки КНР та Японії могли покращитись. Взаємна залежність

економік полягає не в довірі, а у заохоченні до взаємного прибутку, що є вигідною мотивацією для країн, оскільки одна матиме здатність обігнати іншу. Китай є першочерговим партнером Японії. В цей самий момент, Японія є другим після Сполучених Штатів Америки. Станом на 2015 рік, 80 відсотків віз, виданих Японією, були візи громадян Піднебесної.

2018 рік дещо змінив відносини між державами. Вони стали ближчими та покращили стан взаємовідносин через торгівельну війну Китаю зі Сполученими Штатами Америки. В цьому році прем'єр-міністр Японії вперше за сім років відвідав КНР задля підписання нових торгівельних угод. Держави розпочали новий етап взаємовідносин. В дипломатії Китаю існує багатовікова традиція звертатися за допомогою до Японії при виникненні проблем. Під час зустрічі прем'єр-міністр Японії започаткував основні засади для керування взаємовідносин двох країн:

- закінчення боротьби та перехід до активного співробітництва;
- не погрожувати, перейти до партнерства;
- здійснювати торгівлю одна з одною чесно та без перешкод.

Під час оголошення Пекіну про перехід китайсько-японських відносин на новий рівень не прозвучало третього принципу, запропонованого ПМ Японії. Відповідно, Китай відмовився цілком визнавати цей принцип та поступився частиною політичного простору. Це було зроблено для того, щоб звести до мінімуму ризик появи принципу "око за око" між Піднебесною та США. визнання змісту, Пекін утримався від використання терміна "три принципи", коли рекламував "нову главу" у двосторонніх відносинах. Китайське небажання повністю визнати третій принцип, зокрема, просто вказує на те, що Пекін поступився частиною свого політичного простору, щоб мінімізувати тит-тат на полі зі Сполученими Штатами.

Отже, з середини ХХ століття динаміка відносин Китаю та Японії постійно змінювалась. Внаслідок японо-китайського збройного конфлікту

та “холодної війни” країни ворогували та залишили досі незагоєні рани одна-одній. Після отримання Китаєм членства в СОТ торгівля та відсоток капіталовкладень в Китай Японією значно зріс. Перші десять років ХХІ століття були нестабільними у їхніх відносинах через міжнародні конфлікти, що трапились між державами. Існувало дві перешкоди, які могли завадити економічній співпраці в подальшій перспективі. По-перше, зростання дефіциту торгівлі з Піднебесною. За скаргами Японії Китай був причетним до крадіжки інтелектуальної власності, що сама КНР не визнала. По-друге, хоча двостороння торгівля залишалася міцною, у багатосторонніх економічних проектах динаміка була різноманітною, де відносини були складними та конкурентоспроможними. Та все ж країни зуміли порозумітись до 2018 року на тлі китайсько-американської торгівельної війни.

Китай та Південна Корея. Хоча дипломатичні відносини між державами були встановлені лише 1992 року, для кращого розуміння їх відносин потрібно повернутися до часів Корейської війни. Щодо спрямування зовнішньої політики Китаю до Південної Кореї висловився міністр закордонних справ Хуан Хуа: “Двері зачинені, але не замкнені.” [35].

Для того, щоб охарактеризувати взаємини цих держав, потрібно розділити їх на чотири етапи:

- від війни до відокремлення політики та економіки;
- налагодження дипломатичних зв’язків, поява підозрливості у відносинах;
- партнерство, співпраця та розчарування;
- військовий парад, протиракетний комплекс “ТНААД”.

Перший етап. Точкою, яка започаткувала напружені відносини між державами була Корейська війна 1950-1953 років. Основним завданням Піднебесної було утримання Південної Кореї як буферної зони між КНР та

країнами, що можуть посягати на її території [61]. Китай у ній був на боці Північної Кореї, спомагаючи об'єднанню Корейського півострова. В такій критичній атмосфері відносини КНР та Південної Кореї тривали протягом 40 років. Їхня підтримка відбувалася в основному в рамках союзів, до складу яких вони входили та різноманітних договорів. 1953 року Південна Корея підписала зі США Договір про взаємну оборону. На базі цього договору Південна Корея входила до союзницьких центрів під егідою Штатів. Метою цих центрів було врегулювання відносин СРСР, КНР та Північної Кореї. 1961 року КНР та РК підписали договір Про дружбу, співробітництво та взаємодопомогу. Пекін згодився допомогти РК, якщо відбудеться напад на Північну Корею [48].

Якщо ж Піднебесна та Сполучені Штати Америки змогли стабілізувати відносини в 1970-х, то Китай та Південна Корея порозумілися лише після закінчення холодної війни. Витримка Китаю пояснюється тим, що він переслідував власні цілі. Основною метою політики держави в той час було налагодження взаємозв'язків з Північною Кореєю для того, щоб протидіяти Радянському Союзу. Після 1953 року зовнішня політика Китаю змінила свій напрямок, а саме, на захист договору Про перемир'я, підписаного цього ж року. Також Піднебесна спряла перешкоджанню участі КНДР у ще одній сутичці на Корейському півострові. КНР покладав усі зусилля, щоб не дозволити Північній Кореї стати союзником з СРСР та стати ворогом Китаю, так як загроза з боку Радянського союзу була помічена китайськими політичними діячами.

В 1950-60-х роках Китай та Південна Корея зберігали ворожі взаємовідносини. Китай висловлював підтримку Північній Кореї щодо її визнання як єдиної законної влади на Корейському півострові [21].

Ситуація змінилася у 1970-х роках, коли Пекін та Вашингтон стабілізували взаємовідносини між собою та коли Китай впевнився, що Штати та РК зможуть допомогти перевірити вплив Радянського Союзу.

Саме ці фактори змінили стосунки між Китаєм та Південною Кореєю та дозволили першій менш критично ставитися до співпраці РК та Сполучених Штатів Америки.

Завдяки Дену Сяопіну змінилося економічне становище Китаю в кінці 1970-х років. Оскільки відтепер КНР була більш відкритою, вона звернула увагу на модель швидкого економічного розвитку РК. В цей період Китай та Південна Корея активізували співпрацю в сфері туризму та торгівлі. При цьому Китай зберігав взаємовідносини з КНДР, але у відповідних рамках. Ден Сяопін попередив Кім Ір Сена, що якщо КНДР стане провокатором збройного конфлікту на Корейському півострові проти Південної Кореї, Китай не підтримуватиме Пхеньян.

В 1983 році китайський літак був викрадений до Південної Кореї. Відносини між Китаєм та Південною Кореєю досягли першого розквіту за довгий час. Держави провели перші офіційні переговори, розширили економічну співпрацю та покращили дипломатичні зв'язки. Тоді ж РК запропонувала імплементацію політики "Нордполітик", що полягала в нормалізації відносин Південної Кореї з Радянським Союзом та Китаєм [70].

В 1988 році було створено перші торгові представництва у Пекіні та Сеулі. Торгівельні відносини здійснювались з обережністю, щоб не спровокувати Північну Корею, не створити думки про те, що Китай, РК та Сполучені Штати Америки можуть піти проти КНДР. Також Китай здійснив декілька спроб для стабілізації ситуації на Корейському півострові, але всі вони були безуспішними.

Другий етап. Він почався в 1992 році та протривав до 2008 року. Однією з цілей зовнішньої політики Китаю було покращення взаємовідносин з Південною Кореєю, оскільки це було економічно вигідно КНР та могло послугувати розірванню зв'язків РК з Тайванем. Також Китай налагодив зв'язки з СРСР в 1990, але в подальшій перспективі

китайська влада не бачила їх розвитку. Причинами цього стало завершення конфлікту між Китаєм та Радянським Союзом і розпад СРСР. Наразі вигіднішими були відносини з Південною Кореєю. 17 вересня 1991 року Північна та Південна Корея одночасно стали членами Організації Об'єднаних Націй [74]. КНДР була противником вступу РК, але сама ж підготувала фундамент для розвитку китайсько-південнокорейських відносин.

Внаслідок налагодження дипломатичних зв'язків Китай та Південна Корея поглибили відносини в культурній та економічній сферах. Одночасно держави обходили стороною політичні протиріччя, що виникали між ними.

На цьому етапі США відзначали їхню роль в Азії як стабілізуючої сили. В той самий час Китай встановлював нові зовнішньополітичні цілі. Основною ціллю було самоствердження КНР перед США як єдиної наддержави в світі. Для того, щоб не напружувати відносини з великими державами Китай запропонував їм перехід на партнерські відносини. В цих відносинах не мало бути ворожості проти іншої держави. Одним з партнерів Китаю стала саме Південна Корея. В рамках партнерства Китай та Південна Корея збільшили можливості для торгівлі та інвестицій [33].

Також КНР затвердила себе як відповідальну державу шляхом проведення шести партійних переговорів в 2000-х роках. Не зважаючи на розквіт взаємин Китаю та Південної Кореї, між ними все ж відбувались конфлікти. 1999 року РК ввела 315-відсоткове мито на китайський часник, внаслідок чого Китай заборонив імпорт південнокорейських телефонів та поліетилену. Ще одна суперечка – за територію Маньчжурії та північ Корейського півострова, коли Пекін стверджував, що ці території уособлюють традиції та коріння Китаю. Після цього конфлікту у південнокорейців виникли сумніви стосовно того, чи можна довіряти Китаю як стратегічному партнеру та підозри в тому, що Китай розпочне

ревізіоністський рух у напрямку етнічних корейців у Маньчжурії у разі об'єднання Корейського півострова. Проте, в економічному плані все було інакше. Китай був найбільшим партнером РК в сфері торгівлі та туризму. В 2006 році Китай відвідало 10 відсотків населення Південної Кореї [17].

Третій етап. У 2008 році президентом Південної Кореї став Лі Мьон Бак. За його ініціативи РК відновила взаємовідносини зі Сполученими Штатами Америки як основну ціль зовнішньої політики Південної Кореї. Після цієї заяви Китай почав активізувати співпрацю з РК, щоб не дати їй можливість розвивати відносини зі США. Проте, РК стала найважливішим партнером Штатів у Східній Азії. Китай висловив невдоволення щодо існування альянсу.

Також відносини КНР та Південної Кореї ускладнювала Північна Корея, яка влаштовувала численні провокації, внаслідок яких загинули громадяни Південної Кореї. Китай відмовився засуджувати дії КНДР, оскільки мав стосовно неї власні зовнішньополітичні інтереси. Китаю було вигідно підтримувати взаємовідносини з Північною Кореєю у відношенні його суперництва зі США. Пекін розумів справжній намір Вашингтона – стримування Китаю для збереження власної гегемонії у світі. Тим паче, внаслідок світової фінансової кризи США втратили сили у світі, тому в цей період для них було важливим підтримувати союзи з Японією, РК, щоб зберігати власні позиції [49].

Четвертий етап. Цей етап почався в 2013 році та тривав до 2020 року. Якщо до його початку Китай різко негативно сприймав союз Південної Кореї зі Сполученими Штатами Америки, то після цього китайський уряд почав розділяти двосторонні та економічні відносини як окремі складові. В даний період часу Китай намагався зупинити вплив США на Південну Корею як головний елемент розстановки сил у Східній Азії. Барак Обама та Дональд Трамп прагнули вплинути на Сеул та Токіо, посилити взаємодію та обмін інформацією з ними. Також стало помітним

прагнення Китаю до глобального управління за рахунок заяв, які зробив генеральний секретар ЦК комуністичної партії Китаю Сі Цзіньпін. Він запропонував реалізацію таких ініціатив як Азіатського банку інфраструктурних інвестицій (АІІВ) та Ініціативи "Пояс і шлях" (BRI) [25]. В той же час Китай поширював свій вплив на РК та Північну Корею шляхом вирішення економічних питань. Південно-корейці вважали, що Китай через політику намагається зблизитися з державою, але така думка була помилковою.

В 2013 році експерти стверджували, що відносини Китаю та Південної Кореї перебувають в найгіршому стані, але до 2015 Сполучені Штати Америки та Японія були занепокоєні, що Сеул та Пекін навпаки їх налагоджують. Оскільки саме в вересні 2015 року Пак Кин Хе відвідала День перемоги у Китаї [19]. Хвилювання Японії пояснюється тим, що відносини між нею та РК в цей час були зіпсованими через небажання Південної Кореї проводити дипломатичні зустрічі з представниками Японії. Проте, підозри щодо покращення відносин КНР та Південної Кореї з'явилися ще в 2013 році. Китай ввів санкції у відповідь на ядерні випробування у Пхеньяні та за чотири місяці кардинально змінив політику щодо КНДР. Південно-корейці дискутували, чи Китай веде свою гру, чи насправді жадає зближення з Південною Кореєю. Президент Республіки Корея та Сі Цзіньпін домовились налагоджувати зв'язки між собою щодо питань національної безпеки на найвищому рівні. Раніше Китай мав такий різновид стратегічного діалогу на високому рівні лише зі Сполученими Штатами та Росією.

У липні 2014 року Сі Цзіньпін відвідав Південну Корею перед тим, як відвідати Північну Корею, і обидві сторони домовились, що їх відносини складають «збагачене стратегічне кооперативне партнерство»[30]. Проте, відносини держав змінились з неймовірною швидкістю, що розчарувало Південну Корею. Вже в 2015 році Республіка

Корея відмовилась вести діалог щодо свого членства в Транстихоокеанському партнерстві. Така позиція пояснюється тим, що Пак Кин Хе на даним момент приділяла більше уваги внутрішній політиці держави.

В 2016 році після ядерного випробування, проведеного в Південній Кореї, РК не контактувала з Сі Цзінпінгом, що констатувало різке погіршення взаємовідносин держав.

В 2017 році перед Республікою Корея постали дві проблеми: вирішення проблем з адміністрацією Дональда Трампа та припинення конфлікту з Китаєм щодо встановлення протиракетного комплексу ТНААД. Було запущено дві пускові установки, а інші – привезені до Південної Кореї, але вони ще не були введені в роботу. На зустрічі очільників держав КНР підкреслила, що Південна Корея повинна поважати інтереси Китаю та усувати перешкоди на шляху двосторонніх відносин. 31 жовтня Сеул та Пекін намагалися відновити взаємовідносини шляхом підписання угоди, а також висунення трьох “ні” для Китаю, що передбачали те, що Південна Корея не мала наміру:

- встановлювати нові установки ТНААД;
- брати участь у регіональній системі протиракетної оборони;
- укладати тристоронній союз зі США та Японією.

Також держави домовились відкинути всі відмінності та протиріччя між ними, які могли б завадити двосторонній співпраці. Оскільки Сеул не прибрав пускову установку ТНААД, стало зрозуміло, що Пекін погодився на її присутність в РК. Через відновлення взаємин Сеул також оголосив про намагання знизити економічну залежність від Китаю [37].

2018 року відбулась зустріч лідерів Китаю, Республіки Корея та Японії, що дещо покращила відносини КНР та Японії. Держави домовлялися на рахунок співпраці з Північною Кореєю та задля збереження миру та безпеки в Східній Азії [80].

Отже, історія взаємовідносин Китаю та Південної Кореї є заплутаною та неоднозначною. В середині ХХ століття держави були ворогами. Незначне покращення відносин відбулось в 60-х роках, але було не досить помітним на тлі холодної війни. Лише після її завершення державам вдалось налагодити дипломатичні зв'язки. На другому етапі взаємовідносини покращувались, Китай та Південна Корея налагоджували співпрацю у різноманітних сферах, але наприкінці цього етапу держави почали конфліктувати. Поглиблення кризи у відносинах стало помітним на третьому етапі, коли Південна Корея встановлювала зв'язки зі Сполученими Штатами Америки, що непокоїло Китаю, оскільки китайці вважали, що така співпраця призведе до утворення тристороннього союзу США, РК та Японії. На четвертому етапі державам вдалось розморозити кригу, налагодити їхні взаємини та поглибити співпрацю.

2.2. Трансформація відносин Китаю та країн АТР як результат впливу пандемії Covid- 19

Китай та Японія. В грудні 2019 року світ охопила пандемія Covid-19. Країни кардинально змінили життя своїх громадян. Неймовірні масштаби захворювання, суспільна паніка трансформували взаємовідносини держав. Китаю та Японії в тому числі.

Внаслідок закриття кордонів торгівля між країнами на початку 2020 року знизилась на 50%. Це спричинило нестачу важливих для Японії товарів, які імпортуються з Китаю. Тому держава виділила 220 мільярдів єнів, щоб японські виробники виготовляли продукцію, якої бракує [8].

На початку пандемії коронавірусу Японія висловила прихильне ставлення до КНР. ЛДП Японії розділила проблему Китаю, стверджуючи, що Китай страждає і потребує допомоги. Тому Японія поставила ціль посприяти полегшенню ситуації в Китаї. Японія почала здійснювати поставки засобів індивідуального захисту до КНР. Також співпраця має

перспективу до поглиблення. Через вихід Сполучених Штатів Америки з Транстихоокеанського співробітництва держави залишились лідерами впливу в Східній Азії, тому міжнародні відносини на цій території неможливі без цілісної співпраці Китаю та Японії [38].

Проте, з плином часу враження японців про Китай погіршилось. В 2019 році з 15 відсотків прихильність громадян Японії до китайців знизилась до 10 відсотків [78].

Японія звинуватила Китай у використанні ВООЗ для неправильного сприйняття захворювання міжнародною спільнотою, оскільки довгий час КНР не висвітлювала точні цифри, масштаби захворювання в державі для Всесвітньої організації охорони здоров'я. Тому прем'єр-міністр Японії висловився, що ВООЗ має бути перейменована в "Китайську організацію охорони здоров'я" [36].

З одного боку, держави продовжують співпрацю та можуть покращити взаємовідносини в найближчі роки. З іншого ж – відносини можуть погіршитись. Вперше за 14 років держави прийняли рішення "розморозити кригу" у стосунках через приїзд Сі Цзіньпіна до Японії в квітні 2020 року. Проте, на тлі пандемії Covid-19 зустріч було перенесено.

Також країни домовились обговорити дату проведення Олімпійських ігор в Токіо в 2021 році. Це вказало на прихильність Китаю до Японії. Ще в листопаді 2018 року міністр закордонних справ відвідав Японію, на якій країни взаємно підтримали проведення Олімпійських ігор в Токіо та Пекіні (2022р.). Також під час приїзду Токіо та Пекін взаємно домовились розпочати обмін працівниками. На можливість відновлення взаємин також вказують чотири підписані між ними документи.

В березні 2020 року влада Японії оголосила трансформацію політики держави. Країна має намір перенести компанії, які виготовляють захисне обладнання, що знаходяться на території КНР назад до Японії. Уряд

виділив близько 2,3 мільярдів доларів для заохочення компаній повернутися на територію держави[83].

30-го листопада 2020 року було проведено 16-й щорічний Форум Пекін-Токіо, що тривав два дні. На ньому держави визначились, яким чином вони розвиватимуть відносини під час та після пандемії. Було прийнято рішення про активізацію співпраці в економічній сфері, сфері охорони здоров'я, захисту екології. Також обговорювались питання допомоги одна одній в боротьбі з вірусом, будівництва розумних міст, електронної комерції та багато інших [79].

В грудні того ж року помітно активізувались експортно-імпортні зв'язки держав. Оскільки торгівля між Китаєм та Японією була частково поставлена на паузу з початку пандемії, її поживлення було хорошим знаком для покращення відносин [77].

В березні 2021 року член Держради КНР та міністр закордонних справ Японії провели телефонну розмову, під час якої представник від Японії сповістив співрозмовника про те, що Японія не повинна простягати руки надто далеко для досягнення консенсусу у відносинах з КНР. Народна Республіка теж повинна докладати зусиль до поглиблення співпраці [84].

Китай і Південна Корея. Президент Республіки Корея Мун Чже Ін зустрівся з прем'єром Держради Китайської Народної Республіки Лі Кецяном 23-24 грудня 2019 року на 8-му саміті КНР-РК-Японія в Ченду. На цій події президент РК запросив Лі Кецяна до Сеулу в 2020 році. Така пропозиція була визначена політологами як спроба налагодження китайсько-південнокорейських взаємин після суперечки стосовно пускових установок ТНААД, хоча представники обох держав не досягли консенсусу стосовно активізації китайського туризму. Також після події деякі південнокорейські ЗМІ почали називати Китай "фальшивим другом". До цього Сеул відвідав міністр закордонних справ Китайської Народної

Республіки, що завершився частковим розчаруванням РК на відновлення взаємин між державами. Однією з основних проблем у відносинах був військовий союз Сполучених Штатів Америки та Республіки Корея. Китай зі свого боку залякував односторонністю та залякуванням в бік Вашингтону. На думку міністра закордонних справ, Пані РК Кан Гьон Хва Китай став “проблемою”, “порушуючи міжнародні правила, ігноруючи власні міжнародні зобов'язання та приймаючи односторонню поведінку та залякування” [15].

Коли пандемія Covid-19 почала набирати міжнародного масштабу, стабільні дипломатичні відносини КНР та Південної Кореї були поставлені на паузу. Також було перенесено саміт між президентом Республіки Корея та головою Народної Республіки. Держави зорієнтувались на боротьбі з пандемією [56].

Після смерті першого громадянина Південної Кореї голова КНР та президент РК почали здійснювати дзвінки та виходити на відеозв'язок для встановлення співпраці в напрямку боротьби з вірусом. В січні 2020 року Сеул надіслав медичну допомогу до Пекіну, а вже 20 лютого Генеральний Консул Республіки Корея відвідав столицю Китаю та привіз різногалузеву допомогу. Громадяни КНР були приємно вражені таким вчинком консула. Зі свого боку, посол КНР у Південній Кореї Сін Хаймінг надав емоційну підтримку владі та розповів про практику боротьби зі схожими вірусами.

В жовтні 2020 року в КНР відбулось вшанування 70-ї річниці Корейської війни, після якої між Китаєм та Південною Кореєю сталась суперечка, ненавмисно спровокована корейським К-поп гуртом BTS. В одному з інтерв'ю лідер гурту висловився, що під час війни Республіка Корея ділилась “історією болю” зі Сполученими Штатами Америки. Такий вислів обурило китайців, які вважали, що гурт не повинен заробляти на них, а якщо б BTS хотіли це зробити, то мають поважати почуття китайців [11].

25-27 листопада РК відвідав міністр закордонних справ КНР Ван І. Візит вказав на прагнення Китаю діяти на практиці для налагодження взаємин з Південною Кореєю, але сприйняття південнокорейцями приїзду міністра було неоднозначним. Для деяких він означав спробу встановлення взаємин з альянтами Сполучених Штатів перед приходом на посаду президента Джо Байдена [55].

В квітні 2021 року після запуску та тренувань Північною Кореєю балістичних ракет Південна Корея провела перемовини з Китаєм, Японією та США. Міністри закордонних справ КНР Ван І та РК Чан Ей Йон обмінялися думками щодо встановлення миру в регіоні, також вперше за довгий час обговорили ситуацію щодо змін клімату та культурного обміну. Проте, південнокорейські політики вважають, що Китай не буде повноцінно підтримувати РК у ситуації з КНДР [52].

На цьому етапі Китай більше налагодив зв'язки з Північною Кореєю аніж з РК. Це було зроблено для змоги протистояти Сполученим Штатам Америки, оскільки на даний момент держави знаходяться у стані "нової холодної війни". Проте, Китай намагається підтримувати зв'язки з Південною Кореєю [62].

РОЗДІЛ 3. РОЗДІЛ 3. ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМВІДНОСИН КИТАЮ ЗІ США

3.1 Вплив зовнішньої політики Китаю на відносини зі США

Відносини Китаю та Сполучених Штатів завжди були складними та неоднозначними. На даному етапі ці держави борються за статус головної наддержави світу. Без їхньої взаємної співпраці неможливо уявити міжнародні відносини в сучасному світі. Тероризм, глобальне потепління, світова фінансова криза та багато інших проблем можуть бути вирішені лише за сприяння кожної з двох країн. Якими б складними не були їхні взаємовідносини, вони є залежними одна від одної, особливо в економічному плані, оскільки не можуть припинити білатеральну торгівлю.

Відносини двох держав можна поділити на чотири основні етапи з початку заснування КНР:

- політика стримування;
- примирення;
- співпраця;
- нова “холодна війна”.

Перший етап. Цей етап характеризувався намаганнями Сполучених Штатів дестабілізувати економіку КНР, послабити китайський уряд [64]. Основним чинником, який впливав на відносини держав було вирішення статусу Тайваню. В 1949 році армія КНР під керівництвом Гоміндану. Уряд Сполучених Штатів Америки вже був готовий визнати Тайвань територією Китаю. Хоча, в 1950 Труман і стверджував, що триматиметься подалі від китайсько-тайванського конфлікту, але президент змінив свою думку та вирішив, що статус Тайваню є невизначеним. КНР вбачала небезпеку у США через активну підтримку Республіки Китай, а США навпаки вважали, що Китай є загрозою для миру та безпеки в Східній Азії. США дали вказівку Морському флоту Сполучених Штатів захищати

територію Тайваню від нападу Китайської Народної Республіки. До США також приєдналися Японія, Південна Корея та Національний уряд Тайваню. Після закінчення Корейської війни було підписано мирний договір, внаслідок якого війська відступили з кордонів Тайваню. Але все ж в 1955 році США продовжили захист кордонів Тайваню. Коли КНР здійснила повторний наступ на територію Республіки Китай, Сполучені Штати погрозили Народній Республіці застосуванням ядерної зброї проти неї. Це було вагомим аргументом, оскільки Китай не був ядерною державою на той час [43]. Також США попередили їх держав-союзників, щоб ті не встановлювали будь-яких дипломатичних зв'язків з Китаєм. Після цього американці заборонили громадянам в'їжджати на територію КНР та припинили торгівлю з країною.

Другий етап. Він почався з таємного приїзду Генрі Кіссінджера до Китаю в 1971 році для того, для підготовки до приїзду до держави президента США. На цьому етапі виникло поняття пінг-понгова дипломатія, за рахунок якої відносини держав стали кращими. Її основи були закладені, коли Сполучені Штати Америки та Китай направили команди на чемпіонат світу з настільного тенісу в Японію. Слідом за цим США отримали запрошення для команди з пінг-понгу від Народної Республіки, про те що остання хотіла, щоб команда відвідала Китай. Це могло означати одне – бажання КНР налагоджувати дипломатичні відносини зі штатами. Того ж дня президент Сполучених Штатів Америки послабив торгове ембарго на Китай. Наступним КНР відвідав президент США Річард Ніксон. Саме він ввів поняття “політика єдиного Китаю”, що передбачало визнання КНР єдиним Китаєм. Під час цього візиту Р. Ніксон висунув Китаю “П'ять принципів” щодо китайського конфлікту з Тайванем.

- Є лише один Китай, і Тайвань є його частиною.

- Ми не підтримуватимемо жодних рухів за незалежність у Тайвані.
- Ми будемо якомога більше запобігати наступу Японії на Тайвань.
- Ми підтримуватимемо будь-яку мирну резолюцію щодо проблеми Тайваню, яка може бути пропрацьована.
- Ми прагнемо нормалізації взаємовідносин з Народною Республікою [67].

Візит Річарда Ніксона був початком нормалізації відносин держав. Вже 1973 року на території Китаю з'явився Офіс зв'язку США та аналогічний в Штатах (Офіс зв'язку КНР). Першою подією, яка кардинально змінила політику Народної Республіки та її позиції в світі був прихід до влади Дена Сяопіна.

Яка різниця у підходах до зовнішньої політики Мао Дзедунем та Деном Сяопіном? Раніше КНР фокусувалась на відносинах з наддержавами для отримання влади. Мао Дзедун віддавав перевагу налагодженню контактів з Радянським Союзом та конфліктував від його імені, щоб схилити інші країни до комунізму. Ріст ВВП відбувався за рахунок аграрної політики. Центральний секретаріат та Політбюро приймали основні рішення. Ден Сяопін продовжував схему взаємовідносин з супердержавами, але за час його головування до списку таких держав увійшли Сполучені Штати Америки. Для схвалення конкретних рішень було утворено Центральну комісію з питань зовнішньої політики (Central Foreign Affairs Leading (Small) Group), які розробляли проекти, але в кінцевому рахунку вони були передані ЦС та Політбюро і затверджені ними [66].

Зміни зовнішньої політики в економічній сфері. Мао Дзедун започаткував поняття “вільна економічна зона” в КНР, але воно не було втілене в той період часу через провал культурної революції в Китаї.

Також ціллю ЗП Мао була імпортозамінна індустріалізація. Вона продовжувала існувати при владі Дена Сяопіна. Також в нову епоху ВЕЗ були впроваджені в Китаї. Після закінчення холодної війни Ден почав налагоджувати зв'язки з країнами Східної Європи

1977 року Джиммі Картер став президентом Сполучених Штатів Америки. Лідери держав прийняли спільне рішення про те, що відносини США та КНР потребують реорганізації через зміну ситуації в Східній Азії. Також Д. Картер та Д. Сяопін прагнули поглиблення економічної співпраці. 16 грудня 1978 року було підписано об'єднане комюніке про нормалізацію проблеми Тайваню, що містила такі положення:

- розірвання дипломатичних зв'язків з Тайванем та їх встановлення з КНР;
- визнання уряду КНР єдиним урядом Китаю та таким, що представляє Республіку в міжнародних організаціях.

Все ж навіть після підписання угоди Сполучені Штати Америки не мали повного розуміння того, в якому форматі потрібно підтримувати американо-тайванські відносини [22]. Лишалось декілька констант, що були незмінними у стосунках країн. Сполучені Штати Америки продовжують постачання зброї на територію Тайваню та підтримуватимуть інтерес щодо забезпечення миру та безпеки території Республіки Китаю.

Третій етап. Він розпочався зі встановлення дипломатичних зв'язків США з Китаєм. Ден Сяопін зробив гучне оголошення 1980 року, наступну подію, яка трансформувала КНР, а саме, відкриття Китаю (започаткував політику відкритості). Держава ставала відкритою для іноземних інвестицій, громадяни отримували здатність створювати власний бізнес. Також Народна Республіка приєдналась до Міжнародного валютного фонду, Світового банку та почала більше взаємодіяти з державами в міжнародному середовищі.

Однією з цілей зовнішньої політики цього періоду було покращення відносин в міжнародному просторі. Хоча і були деякі протиріччя між державами: проблема Камбоджі, війна у В'єтнамі. Рональд Рейган та Ден Сяопін доклали спільних зусиль та відкинули опозиційні настрої. Сполученим Штатам Америки було вигідно підтримувати КНР економічно та у військовій сфері, оскільки мали власні інтереси щодо Народної Республіки.

На початку 1990-х років Китай почав готуватися до вступу в Світову організацію торгівлі через розвиток ринкової економіки. Ці десять років були основним поштовхом для неймовірного стрибка КНР. США також сприяли членству Народної Республіки в СОТ.

В 2000 році Сполучені Штати Америки та Китайська Народна Республіка прийняли Угоду про відносини США та КНР, щоб встановити нормалізувати систему торговельних відносин, встановлення визначених меж взаємин Сполучених Штатів та Китаю [65].

Рішення Китаю про вступ до Світової організації торгівлі спричинило негативну реакцію багатьох держав. Адміністрація Клінтона підтримувала позицію, що за рахунок підписання торговельної угоди в 2000 році та сприянню вступу КНР до СОТ Сполучені Штати збільшить обсяги експорту через зниження тарифів та зняття бар'єрів для американських інвестицій. Також це дасть змогу Китаю трансформувати державу в економіці, активізувати підписання торговельних угод з іншими країнами, розвинути приватний бізнес та стати стабільною, розвиненою державою [58].

В 2001 році президентом США став Джордж Буш. Після вступу на посаду президент мав намір перевірити, наскільки швидко Китай розвивається, але після трагедії 11 вересня весь фокус перейшов на боротьбу з тероризмом, переживання національного трауру. На тлі цієї події Китай здавався найстабільнішою державою [31].

Вересень 2001 року відзначився вступом Китаю до СОТ. Через 5 років КНР стала другим партнером в сфері торгівлі для Сполучених Штатів. Членство створило кращі умови для торгівлі. Було створено 6,6 мільйона робочих місць внаслідок китайсько-американської торгівлі [39].

У 2005 році Сполучені Штати розпочали стратегічні перемовини з Народною Республікою, оскільки її вплив у міжнародних відносинах був все більш помітним. За 3 роки Китай стає власником боргу США в понад 600 мільйонів доларів. Також Піднебесна збільшила витрати на армію, що, на думку Сполучених Штатів, не відповідало наміру мирного розвитку держави. У відповідь Пекін стверджував, що робить це для захисту державних кордонів та забезпечення національної безпеки [18].

В 2008 році держави були уражені Світовою економічною кризою. КНР почала купувати борги США. Американська влада була стурбована активізацією Китаю та створенням незалежного фонду інвестицій. Оскільки криза поглиблювалась, потрібно було приймати рішення на вищому рівні. Лідери 20 держав, включно з Китаєм та США, утворили Велику двадцятку. Китай на зустрічі G20 вимагав збільшення власної ролі в світовій економіці.

На той час Барак Обама не мав змоги збалансувати ситуацію в США, щоб гідно протистояти Китаю в розвитку, відповідати на виклики та загрози, що стояли перед ними. Як приклад, валютні накопичення внаслідок співпраці зі Штатами, розкрадання Китаєм інтелектуальної власності США. Така обстановка спричинила появу напруги у відносинах держав.

В 2012 році Китай встановлює нові зовнішньополітичні цілі. Основною метою було омолодження китайської нації. В 2013 році Сі Цзіньпін оголосив планове процвітання, відродження держави, зростання ролі Китаю у світі. Голова Китайської Народної Республіки посприяв тому, що міжнародне середовище змінило думку про Китай. Він

реструктуризував уряд, зробив велику кількість змін у сфері зовнішньої політики, економіки та кібербезпеки [44].

Для полегшення і так складних взаємин між США та КНР президент та голова держав зустрілись в Санніленде, Каліфорнії. Глави країн зосередили свою увагу на створенні нової моделі відносин між великими державами [14].

В 2014 році адміністрація Барака Обама вперше звинуватила Китай за втручання в американський кіберпростір та економічне шпигунство. Першою подією, яка спричинила таку реакцію Штатів була крадіжка секретів компаній Штатів у сферах створення екологічної енергії, ядерної енергетики та металургії. Наступного року Сі Цзіньпін та Барак Обама підписали угоду про кібербезпеку, згідно з якою держави домовились не втручатись у кіберпростір одна-одної.

Четвертий етап. Початок цього етапу припадає на 2016 рік. Сполучені Штати Америки та Китайська Народна Республіка виявили елементи конкуренції між собою. Після приходу до адміністрації президента Дональда Трампа, напруга між країнами зростає. Після налагодження дипломатичних зв'язків між Штатами та КНР, США зобов'язувались розірвати дипломатичні зв'язки з Тайванем. Дональд Трамп порушував давню домовленість телефонними розмовами з президентом Тайваню.

Все ж спроби викрадення інтелектуальної власності Сполучених Штатів Китаєм ставали все частішими. Також адміністрація Дональда Трампа виявила стурбованість щодо переважання китайських ІТ технологій на світовому ринку, які він і виробляє, і постачає. Задля забезпечення нацбезпеки Сполучені Штати відхилили пропозицію Китаю купити американську компанію з виготовлення напівпровідників у 2017 році.

В 2018 році між КНР та США почалась торговельна війна. Її причиною були порушення Китаєм торговельної політики та крадіжки інтелектуальної власності. Як наслідок Китай підвищив тарифи на американську продукцію. В основному це була продукція, яка виробляється в штатах, де рейтинг Д. Трампа був більший під час президентських виборів у Сполучених Штатах. З часом борг США, держателем якого був Китай, зріс до 420 мільярдів доларів, що робило Штати, в деякому сенсі, заручником Піднебесної [9].

Така критична ситуація вимагала прийняття рішень президентом США. Дональд Трамп непослідовно вирішував цю проблему. Спочатку він ввів мито на імпорт китайської продукції, потім знизив тарифи, а після узагалі оголосив їх підвищення [26].

Отже, відносини Сполучених Штатів Америки та Китайської Народної Республіки становлять основу стану світової економіки. З моменту закінчення Другої світової війни до початку пандемії Covid-19 Китай став другою у світі державою за приростом ВВП у світі після Сполучених Штатів Америки. Народна Республіка кардинально трансформувала зовнішню політику, відійшовши від закритої політики до політики відкритих дверей. Держава почала все більше залучати іноземні інвестиції, розвивати приватний ринок та відкривати офіси іноземних компаній на власній території.

Відносини зі Сполученими Штатами зазнали кардинальних змін за цей період. В роки холодної війни держави були фактично ворогами. Китай більше уваги надавав відносинам з Радянським Союзом. Все змінила пінг-понгова дипломатія та приїзд Річарда Ніксона до Пекіну в 1972 році, результатом якого стало визнання Єдиного Китаю та розірвання взаємин на офіційному рівні з Тайванем. Держави встановили дипломатичні зв'язки в 1979 році. До початку 1990-х Сполучені Штати та Китай вдосконалили відносини, поглибили співпрацю в економічній,

культурній, інтелектуальній сферах. Після вступу в Світову організацію торгівлі Китай трансформував зовнішню політику та зміцнив свої позиції на світовій арені. З приходом Світової економічної кризи Піднебесна вимагала збільшення її ролі у світі. Внаслідок економічного виснаження після кризи у Штатів та Китаю були напружені відносини. Китай почав викрадати інтелектуальну власність Сполучених Штатів та вести нечесну торгівельну політику.

Коли президентом США став Дональд Трамп, відносили погіршились ще більше. Хоча він і намагався покращити ситуацію, але згодом почав вести неструктуровану політику стосовно дій Китаю.

Китайсько-американські відносини мають сильний міжнародний контекст через інші регіональні та глобальні фактори. Напрямок, який мають стосунки, безпосередньо вплине на мир та економічний розвиток у всьому світі та, зокрема, в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні. Китай і США, як дві великі держави, несуть особливу відповідальність. З огляду на спільність деяких цілей та відмінності між двома націями, існують як позитивні, так і негативні можливості для їх стосунків в найближчі роки.

3.1 Контент-аналіз сайтів МЗС КНР та Держдепартаменту США щодо виявлення особливостей висвітлення сучасного стану взаємодії між державами в період пандемії Covid-19

Є три основних визначення контент-аналізу. За визначенням Оле Р. Холсті у статті “Контент-аналіз” поняття контент-аналізу визначається як “будь-яка техніка для зроблених висновків шляхом систематичного та об’єктивного виявлення особливих характеристик повідомлень” [23].

На думку автора статті “Етнографія, спостережні дослідження та опитування”, контент аналіз “ має як спостережний, так і розповідний характер і менше покладається на експериментальні елементи, які

зазвичай пов'язані з науковими дослідженнями (надійність, обґрунтованість та узагальнення) ”[28].

Згідно з визначенням Бернарда Берельсона у праці Зайдмана-Зайта А. [85], контент-аналіз – це “методика дослідження об’єктивного, систематичного та кількісного опису явного змісту спілкування”.

Є два основних види контент-аналізу, а саме: концептуальний та реляційний.

Основою концептуального аналізу є розпізнання понять та визначення їх повторюваності в тексті. В реляційному виді концептуального аналізу в основу покладено конкретизація зв'язків між конкретними елементами тексту. Концептуальний аналіз визначає існування та частоту понять у тексті. Реляційний аналіз додатково розвиває концептуальний аналіз, досліджуючи взаємозв'язок між поняттями в тексті [23].

В концептуальному аналізі відбувається кодування слів та розпізнання, наскільки часто вони використовуються. В реляційному ж досліджуються співвідношення виділених раніше слів чи понять. Концептуальний аналіз за своєю природою є більш надійним, ніж реляційний. Реляційний вид аналізу є більш регульованим, що може перешкодити повторенню дослідження, на відміну від концептуального, який робить процес дослідження стабільним [75].

Є декілька основних кроків для проведення концептуального аналізу, а саме:

1. Обрати рівень аналізу. Дослідник повинен обрати, які слова він обиратиме для аналізу: більш загальні чи конкретні поняття.
2. Обрати кількість понять для аналізу. Від кількості понять та категорій може залежати точність дослідження.
3. Визначити, як кодувати інформацію: за принципом існування поняття чи його повторюваності.

4. Визначити, чи кодувати однакові поняття, чи ті, що можуть бути дещо видозміненими, але матимуть один корінь.
5. Розробити правила кодування.
6. Розробити план дій для використання другорядної інформації.
7. Провести кодування.
8. Визначити результати аналізу [59].

Реляційний вид контент-аналізу використовується для дослідження стану відносин певних суб'єктів: політиків, власників світових корпорацій та інших відомих особистостей. За допомогою цього виду аналізу визначається, чи відносини є позитивними, чи негативними [10].

Для здійснення реляційного аналізу важливо дотримуватись наступних кроків:

1. Визначити питання для аналізу.
2. Обрати зразки для аналізу (статті, тексти виступів і т.д.).
3. Створити категорії аналізу та обрати текст, що їх задовільняє.
4. Визначити взаємозв'язок між категоріями.
5. Закодувати дані взаємозв'язки.
6. Статистично зобразити результати аналізу.
7. Як додаток, можна додати графічні карти чи форми, на яких зображені результати [60].

Контент-аналіз зовнішньополітичних онлайн-ресурсів КНР та США. Для аналізу було обрано сайти Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки [41] та Державного департаменту Сполучених Штатів Америки [63]. Причиною вибору цих порталів стало те, що США та КНР є лідерами за темпами росту ВВП. Саме тому інформація про їхню зовнішню політику, розміщена на даних сайтах, є важливою для світового співтовариства.

Ресурси проаналізовані за такими критеріями:

1. за інформаційним наповненням онлайн-ресурсів;

2. за частотою оновлення інформації;
3. за забезпеченням доступу іншомовних користувачів;
4. за наявністю зворотного зв'язку;
5. за відсотковим співвідношенням публікацій про співпрацю з іншими державами;
6. за різницею у представленні новин з боку Китаю та США.

1. **Інформаційне наповнення онлайн-ресурсів.** При завантаженні сайту Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки користувач потрапляє на домашню сторінку веб-сайту, яка наповнена актуальною інформацією про останні події та фотоматеріалами. Проте, дизайн сайту є дещо застарілим. Кольори тексту та фото зручні для сприйняття. Головна сторінка сайту поділена на такі частини: “Головні події”, “Новини МЗС”, “Заяви прес-представника”, “Новини місії з-за кордону”, “Теми”, “Відео”, “Дипломатичний порядок денний”, “Слідкуй за нами” та “Посилання”. Під шапкою сторінки є сім основних розділів **“Головна сторінка”, “Міністерство”, “Політика та діяльність”, “Прес та медіа сервіси”, “Країни та регіони”, “Про Китай”, “Ресурси”**.

В розділі “Міністерство” розміщена інформація про основні функції міністерства, департаменти, суміжні агентства, екскурсію по міністерству, дані про міністра (його промови та діяльність), головних посадових осіб (їх біографії та діяльність), місії за кордоном (посольства Китайської Народної Республіки, Генеральні консульства КНР, місії КНР в міжнародних організаціях та представницькі офіси за кордоном, новини з місій за кордоном).

Наступний розділ – **“Політика та діяльність”**, в якому можна знайти інформацію про діяльність, дипломатичний порядок денний, нових послів, промови, комюніке, зовнішні політики.

В третьому розділі, **“Прес та медіа сервіси”**, укладені оголошення прес-представника (дані про регулярні прес-конференції, резюме речників

міністерства закордонних справ: Хуа Чуньїн, Ван Венбін, Чжао Лицьзян) та про прес-центри за кордоном.

В розділі **“Країни та регіони”** зазначені країни та регіони, з якими Народна Республіка веде співпрацю (Азія, Південна Азія та Північна Африка, Африка, Європейський регіон та регіон Центральної Азії, Європейський регіон, Північна Америка та Океанія, Латинська Америка, регіональні організації та проблеми).

П’ятий розділ – **“Про Китай”**, в якому розміщена інформація про країну, національні символи та органи державної влади. Шостий – **“Ресурси”**. В ньому основними підрозділами є: історія дипломатії (нова дипломатія Китаю за останні 50 років, події та проблеми), дипломатичні постаті (колишні міністри, колишні віце-міністри та помічники міністрів, послы, генеральні консули), протоколи АВС (нормативні акти про закордонні місії).

Наявність фото та відеоматеріалів. На сайті МЗС КНР на головній сторінці є вкладка **“Відео”**. Натиснувши кнопку **“Більше”**, можна знайти 300 посилань на відео з офіційних подій (по 50 на кожній сторінці) (див. Додаток 1) . Початок публікацій датується 24 листопада 2015 року, а закінчується 16 травня 2017 року. При відкритті посилань можна помітити, що відео відсутні (див. Додаток 2). Також в майже кожній новині є декілька фото, тобто фотоматеріалів на сайті достатньо (див. Додаток 3).

У розділі **“Політика та діяльність”** у вкладці **“Діяльність”** розміщені новини про офіційні події, які проводить та у яких бере участь Китайська Народна Республіка. Тут знаходиться 1000 останніх новин з 21 травня 2020 року до 23 квітня 2021 року (по 40 новин на сторінці).

У вкладці **“Дипломатичний порядок денний”** розміщено 500 новин про дипломатичні зустрічі Китаю з 31 травня 2015 року до 21 квітня 2021 року.

Сторінка **Державного департаменту Сполучених Штатів Америки** має сучасний дизайн, якісні фото, зручний інтерфейс (див. Додаток 4). На головній сторінці в шапці розміщені основні розділи: **“Питання політики”, “Країни та регіони”, “Бюро та офіси”, “Про”** (див. Додаток 5). Над розділами є додаткові розділи **“Преса”, “Бізнес”, “Працівники”, “Шукачі роботи”, “Студенти”, “Туристи”, “Візи”** та кнопки основних соцмереж, на які можна одразу ж перейти. Під шапкою можна знайти актуальні новини в сфері зовнішньої політики та оновлену інформацію за кожним із розділів.

У розділі **“Питання політики”** підрозділи зручно поділені за сферами. В кожному можна прочитати про бюро, які працюють в цих напрямках та новини в кожній зі сфер.

У наступному розділі, **“Країни та регіони”**, розміщений список країн та регіонів, з якими Сполучені Штати співпрацюють, що поділені в алфавітному порядку. Конкретну країну можна знайти за пошуком, що знаходиться над списком. У розділі є багато даних про співпрацю США з кожною з країн.

В розділі **“Бюро та офіси”** можна знайти інформацію про установи та їх представників, що працюють у сфері зовнішньої політики, послів та консулів.

У розділі **“Про”** розміщені підрозділи **“Місія”, “Історія”, “Управління”, “Лідерство”, “Контакти”**.

Також на сайті є дані про грантові програми по обміну студентів в культурній, спортивній та професійній сферах. Новини є досить розгорнутими, з описом заходів. Якщо захід відбувається декілька днів, новина поділена на вкладки. Можна прочитати розгорнутий опис подій, що відбувались кожного дня. В розділі **“Преса”** є 522 випущені заяви, нотатки для ЗМІ, повідомлення для преси та інформаційні бюлетені про події в сфері зовнішньої політики з 19 січня 2021 року до 25 квітня 2021

року. Та архів, в якому є 7464 подібні документи з 22 січня 2017 року до 20 січня 2021 року. Для швидкого користування можна скористатись розширеним пошуком, де можна фільтрувати події за країною, бюро чи офісом США, що приймає участь та роком події.

Наявність фото та відеоматеріалів. В кожній новині можна знайти велику кількість фото та відео в гарній якості (див. Додаток 6). Через “Пошук” на головній сторінці було знайдено 6 836 посилань з відеоматеріалами (див. Додаток 9).

Отже, за інформаційним наповненням сайтів Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки та Державного департаменту Сполучених Штатів Америки можна зробити наступні висновки.

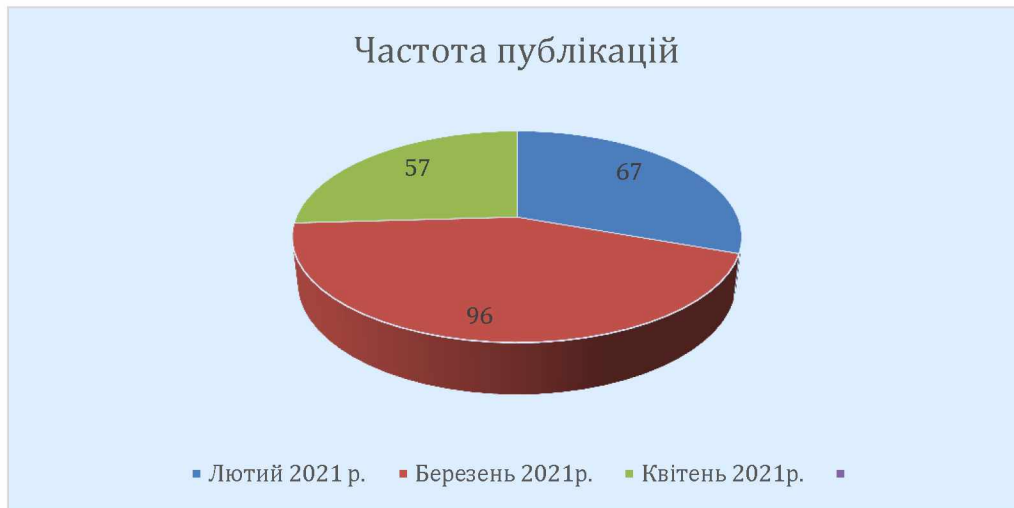
1. Дизайн сайту МЗС КНР є застарілим, на відміну від сайту Держдепартаменту США, який є сучасним.

2. Перший онлайн-ресурс є менш зручним у використанні, містить меншу кількість новин, прес-релізів, інформації про працівників. Американський сайт є зручним, має достатню кількість прес-релізів, навіть архівних даних.

3. На сайті МЗС КНР немає відео, проте є достатньо фото в кожній публікації. На сайті Держдепартаменту США є достатньо відеоматеріалів та фото.

2. Частота оновлення інформації. На сайті Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки інформація оновлюється регулярно. Відкривши на головній сторінці розділ “Політика та діяльність”, можна відкрити підрозділ “Діяльність”, в якому розміщено 57 публікацій за квітень 2021 року, 96 публікацій за березень та 67 за лютий. Можна зробити заключення, що найактивнішою сторінка МЗС була в березні, оскільки було опубліковано найбільше новин. Найнижчою

була активність в квітні. Відповідно, **результати аналізу частоти публікацій на сайті МЗС КНР можна представити у вигляді діаграми:**

На сайті Державного департаменту Сполучених Штатів Америки оновлення відбуваються також постійно, але їх більше ніж на МЗС КНР. За лютий 2021 року на сайті було опубліковано 147 прес-релізів, за березень – 206 та 120 публікацій за квітень. Також можна знайти архівовану версію сайту Держдепартаменту, на якій можна знайти старішу інформацію (див. Додаток 8). Найактивнішою діяльністю сайту була в березні 2021 року. **Частоту публікацій на сайті Держдепартаменту можна представити в діаграмі:**

Отже, і сайт МЗС КНР, і сайт Держдепартаменту США були найактивнішими в березні 2021 року та найменш активними в лютому.

3. Забезпечення доступу іншомовних користувачів. Сайт Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки надає можливість перекладу п'ятьма іноземними мовами: англійською, французькою, іспанською, арабською та російською. Англійська версія сайту є майже ідентичною з оригінальною. В російській версії кількість розділів знижено з 7 до 5. Також дизайн сайту дещо різниться. На головній сторінці відсутні фото, посилання на відео та на соцмережі. Французька, арабська та іспанська версії є майже однаковими. Статті у всіх версіях оформлені однаково. Переклад сайтів здійснений професійно, тому проблем з викривленням слів чи змісту немає.

Сайт Державного департаменту Сполучених Штатів Америки надає можливість перекладу прес-релізів дев'ятьма мовами: арабською, китайською, французькою, хінді, персидською, португальською, російською, іспанською та урду. Тобто, держава створила необхідні умови для інформування іноземців достатнім чином. Щоправда, прес-релізи є набагато коротшими. Для того, щоб прочитати текст у розгорнутому вигляді потрібно перекладати оригінальну версію сайту. Також фільтрувати статті можна лише за роком та видом публікації.

Отже, і сайт МЗС КНР, і сайт Держдепартаменту США надають можливість перегляду інформації іншомовним читачам. Проте, на сайті МЗС КНР лише 5 перекладених версій сайту, а на сайті США – 9. Також китайський сайт є перекладеним повністю, а на американському сайті іншомовні користувачі можуть прочитати тільки прес-релізи. Для перегляду інших даних потрібно самостійно здійснювати переклад з англійської мови.

4. Наявність зворотного зв'язку. Сайт Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки надає можливість зв'язку лише за номером телефону та адресою міністерства, що розміщені

внизу сторінок сайту. Лише на головній сторінці російської версії сайту є кнопка “Написати лист”, проте наразі вона є неактивною.

На головній сторінці сайту Державного департаменту Сполучених Штатів Америки знизу є розділ “Зв’язатися з нами”, в якому користувач може написати лист з питань надзвичайних ситуацій, американського паспорту, візи, програми обміну студентами, пошуку роботи, міжнародного усиновлення та інших причин. Також зв’язатись зі представником установи можна за допомогою соціальних мереж: Facebook, Twitter та Instagram.

Задля перевірки роботи сервісу зворотнього зв’язку нами було надіслано повідомлення на сайт Держдепартаменту Сполучених Штатів Америки 02 травня 2021 року (див. Додаток 8). Наступного дня нами була отримана відповідь (див.Додаток 9).

Отже, китайський онлайн-ресурс не надає можливості зворотнього зв’язку з представниками міністерства, на відміну від сайту Держдепартаменту США, на якому є безліч способів сконтактувати з установою.

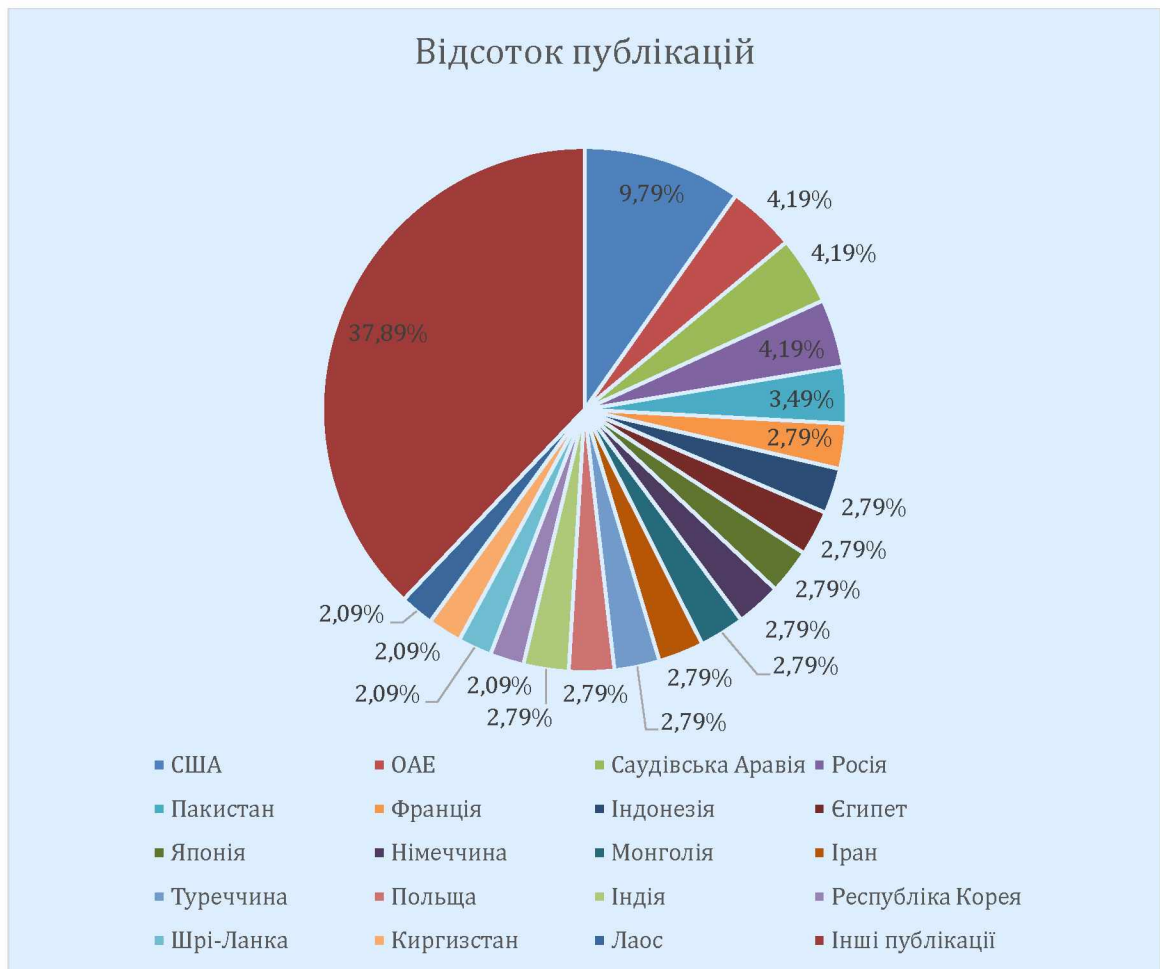
5. Відсоткове співвідношення публікацій про співпрацю з іншими державами.

Сайт МЗС КНР. Для аналізу було обрано період з початку лютого до кінця квітня 2021 року. За цей період на сайті Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки було проаналізовано 229 новин, 143 з яких або 62,11 % стосувались співпраці Китаю з іншими державами . В результаті було з’ясовано, що за три місяці КНР найбільше співпрацювала з такими державами, як: Франція, Лаос, Габон, Індонезія, В’єтнам, Україна, Єгипет, Сполучені Штати Америки, Німеччина, Південно-Африканська Республіка, Японія, Афганістан, Республіка Корея, Пакистан, Монголія, Малайзія, Філіппіни, Сінгапур, Узбекистан, Об’єднані Арабські Емірати, Бахрейн, Оман, Бурунді, Шрі-Ланка, Іран,

Куба, Туреччина, Корейська Народно-Демократична Республіка, Киргизстан, Камерун, Польща, Саудівська Аравія, Велика Британія, Росія, Танзанія, Лаос, Колумбія, Кувейт, Бангладеш, Ефіопія, Тринідад і Тобаго, Гана, Ірак, Йорданія, Індія, Австрія, Швейцарія, Люксембург, Казахстан, Ізраїль, Замбія, Уганда, Алжир, Катар, Бруней, Ефіопія, Нігерія, Непал, Нова Гвінея та Сирія.

Найбільше новин було опубліковано стосовно відносин з 19 державами (див. Таблицю 1). Сполученими Штатами Америки (14 новин або 9,79 %). Співробітництво найбільше відбувалось у природоохоронній, економічній, сфері атомної енергетики, а також обговорювали подальші кроки стосовно вирішення проблеми конфлікту в Ірані і білатеральних відносин між собою. 6 новин про взаємини з Об'єднаними Арабськими Еміратами склали 4,19 % з загального списку. Держави співпрацювали в економічній, медичній та дипломатичній сферах. Також публікації містили інформацію про взаємини з Саудівською Аравією (6 публікацій або 4,19 %) в правоохоронній, воєнно-політичній та дипломатичній, і з Росією (6 або 4,19 %) в медичній воєнно-політичній, дипломатичній та економічній сферах. 3,49 % (5 публікацій) склали новини про взаємовідносини Народною Республікою з Пакистаном в медичній та дипломатичній сферах. Наступна в рейтингу Франція (4 новини або 2,79 %). Співробітництво відбувалось в медичній, природоохоронній та дипломатичній сферах. Також наявні по 4 публікації (2,79%) про відносини з Індонезією (в економічній, медичній, дипломатичній та правоохоронній сферах), Єгиптом (в дипломатичній та економічній), Японією (в сферах охорони природи, дипломатичній, економічній, правоохоронній та воєнно-політичній), Німеччиною (в природоохоронній та медичній), Монголією (дипломатичній та медичній), Іраном (економічній, атомно-енергетичній та дипломатичній), Туреччиною (в економічній, дипломатичній та медичній), Польщею (в

дипломатичній, воєнно-політичній та медичній) та Індією (в прикордонній та воєнно-політичній сферах). По 3 новини (2,09%) було опубліковано про відносини з Республікою Корея (в дипломатичній та економічній сферах), Шрі-Ланкою (в дипломатичній, медичній, освітній та економічній), Киргизстаном (у воєнно-політичній та медичній) та Лаосом (в сфері дипломатії). **Результати аналізу новин на сайті МЗС КНР можна представити у діаграмі:**

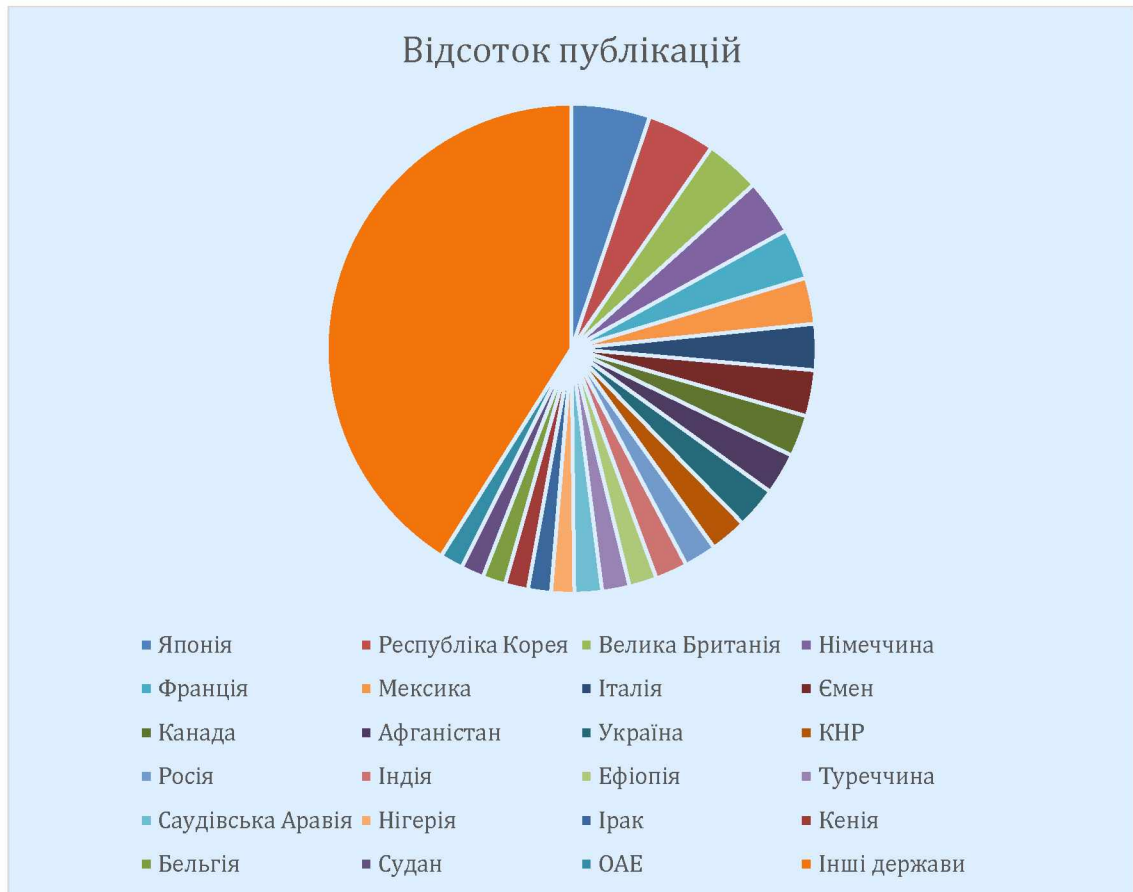
Сайт Держдепартаменту Сполучених Штатів Америки. В період з 01.02 2021 року до 30.04 2021 року на сайті було опубліковано 567 прес-релізів, новин та інших публікацій (див. Додаток 7). В ході аналізу було виявлено, що з-поміж усіх цих документів 328 стосувались взаємовідносин з іншими державами. За три місяці США найбільше контактували зі 110

державами. Такими, як: Україна, М'янма, Швейцарія, Росія, Шрі-Ланка, Об'єднані Арабські Емірати, Франція, Ефіопія, Туреччина, В'єтнам, Нова Зеландія, Німеччина, Італія, Велика Британія, Китайська Народна Республіка, Ірак, Саудівська Аравія, Гренада, Нікарагуа, Індія, Судан, Сінгапур, Японія, Угорщина, Бразилія, Азербайджан, Республіка Корея, Сербія, Ірландія, Греція, Канада, Індонезія, Іспанія, Португалія, Косово, Гамбія, Гватемала, Афганістан, Грузія, Сальвадор, Гондурас, Сент-Люсія, Бруней, Ємен, Ізраїль, Мексика, Єгипет, Польща, Кабо-Верде, Палестина, Бангладеш, Гватемала, Марокко, Домініканська Республіка, Сирія, Зімбабве, Білорусь, Литва, Латвія, Республіка Нігерія, Болівія, Румунія, Кабо-Верде, Малайзія, Бахрейн, Аргентина, Колумбія, Панама, Філіппіни, Уругвай, Ліван, Норвегія, Уганда, Монголія, Австрія, Казахстан, Республіка Бенін, Іракський Курдистан, Алжир, Ісландія, Китайська Народна-Демократична Республіка, Гана, Еквадор, Естонія, Оман, Словаччина, Кувейт, Нідерланди, Маршалові острови, Катар, Норвегія, Кенія, Венесуела, Есватіні (Свазіленд), Тайвань, Вірменія, Чеська Республіка, Демократична Республіка Конго, Мозамбік, Республіка Екваторіальна Гвінея, Лівія, Йорданія, Гонг-Конг, Данія, Парагвай, Бельгія, Сомалі, Таджикистан, Узбекистан.

Проте, найбільша кількість публікацій була про відносини з 23 державами (див. Таблицю 1), що становить 195 публікацій або 59,4%. 17 публікацій (5,18%) було присвячено взаєминам США з Японією, що відбувались в воєнно-політичній, атомно-енергетичній, природоохоронній та медичній сферах. 4,57% прес-релізів (15) припали на взаємини з Республікою Корея у сферах атомної енергетики, безпеки та прикордонній. Наступні у рейтингу – Велика Британія та Німеччина (12 публікацій або 3,65 відсотків). Відносини стосувались дипломатичної, економічної, воєнно-політичної, природоохоронної, медичної та авіаційної сфер з боку ВБ та економічної, безпеки, медичної, дипломатичної зі

сторони Німеччини. США розмістили на сайті 11 новин (3,35%) щодо Франції в економічній, дипломатичній, природоохоронній, воєнно-політичній та медичній сферах. Далі у списку держави, про яких знайдено 10 публікацій (3,04%): Мексика (економічна, воєнно-політична, природоохоронна, прикордонна та сфера наркоторгівлі), Італія (дипломатична, воєнно-політична та авіаційна сфери), Ємен (гуманітарна, воєнно-політична та політична). Державами, про які виявлено 9 публікацій (2,74%) є: Канада (в правоохоронній, торговельній, природоохоронній, воєнно-політичній, медичній та дипломатичній сферах), Афганістан (у воєнно-політичній сфері) та Україна (економічна, воєнно-політична, прикордонна, дипломатична та правоохоронна). Про Китайську Народну Республіку опубліковано 8 прес-релізів (2,43%) про роботу в правоохоронній, дипломатичній, воєнно-політичній, економічній та природоохоронній сферах. На інформаційному порталі розміщено по 7 публікацій (2,13%) про взаємини з: Росією (в дипломатичній, воєнно-політичній, правоохоронній та сфері кібербезпеки) та Індією (воєнно-політична, природоохоронна та медична сфери). Про взаємини Сполучених Штатів з Ефіопією в гуманітарній та безпековій; Туреччиною в воєнно-політичній та правоохоронній, Саудівською Аравією в правоохоронній, політико-економічній та воєнно-політичній і Нігерією в воєнно-політичній та правоохоронній сферах було знайдено по 6 статей або 1,82% від загальної суми публікацій. В ході аналізу було підраховано по 5 прес-релізів (1,52%) про події стосовно Іраку (в гуманітарній та воєнно-політичній), Кенії (в торговельній, правоохоронній, природоохоронній та воєнно-політичній сферах), Бельгії (в воєнно-політичній, природоохоронній, економічній та медичній сферах), Судану (в соціальній та економічній) та Об'єднаних Арабських Еміратів (в воєнно-політичній та природоохоронній сферах).

Результати аналізу публікацій на сайті Держдепартаменту США можна представити в діаграмі:

6. Різниця у представленні подій з боку Китаю та Сполучених Штатів. Обидві держави публікують новини при події, які стосуються їх взаємовідносин, але інтерпретують їх по-різному. Іноді трапляються випадки, коли одна зі сторін узагалі не розміщує публікацію про певну новину.

В період з 1.02 по 28.02 Міністерство закордонних справ КНР опублікувало п'ять новин щодо Сполучених Штатів, а США про Народну Республіку – шість прес-релізів. Проте, між ними є істотна різниця в самому висвітленні інформації стосовно події. Наприклад, 5 лютого відбулась телефонна розмова керівника офісу Центрального комітету закордонних справ Яна Цзечі та держсека Ентоні Блінкена [82], під час якої сторони розмовляли про врегулювання їхніх взаємин. З китайської

сторони новина була представлена розгорнуто, чітко, з репліками обох сторін та торкаючись інтересів США та Китаю. З боку Держдепартаменту США [46] прес-реліз був досить коротким та містив лише репліки Е. Блінкена. Обидві держави представили результат розмови та подальші спільні кроки.

Також 22 лютого 2021 року відбувся форум під назвою “Сприяння діалогу та співпраці та управління різницями: повернення відносин Китаю та США на правильний шлях” [69], про який МЗС КНР опублікувало статтю. Проте Сполучені Штати не висвітлили прес-релізу про цю подію на сайті Держдепартаменту. Інші п’ять прес-релізів на американському сайті не були інформативними та торкались взаємин з Китаєм лише фрагментами.

Ще одна новина була опублікована на онлайн-ресурсах обох держав. Цією новиною стала телефонна розмова Джозефа Байдена та Сі Цзіньпіна 10 лютого 2021 року. Проте, на сайті Держдепартаменту США прес-реліз про розмову можна знайти лише на сторінках, що перекладені російською та французькою мовами [6]. Прес-реліз мав більш односторонній характер, оскільки описував лише висловлення Джо Байдена та був досить коротким. Новина на сайті Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки [76] була більшою за обсягом та містила репліки не лише президента КНР, але й президента США. Також в новині було описано більше питань, які обговорювали співрозмовники під час дзвінка. В обох публікаціях зазначені компліменти від президента США до китайського політичного лідера та громадян держави з нагоди Нового року та китайської культури.

В період з 01.03 по 31.03 МЗС Китайської Народної Республіки оприлюднило 7 новин щодо відносин зі США, а Сполучені Штати – 20 прес- релізів дотичних до відносин з Китаєм. Обидві сторони опублікували статті про зустріч міністра ЗС Вана Ї, Яна Цзечі, радника з

нацбезпеки США Джейка Салівана та держсека Ентоні Блінкена 18-19 березня 2021 року в Алясці. Стаття на сайті МЗС КНР була великою за обсягом, але описувала лише слова представників Китаю на цій бесіді. Вона також містила інформацію про домовленості сторін та плани для майбутньої співпраці [81]. Прес-релізів про цю подію на сайті Держдепартаменту США було три. Основним був такий, що описував бесіду під час самої події [51]. Два інші були анонсами та підготовкою до зустрічі. Публікація, яка висвітлює елементи розмови містила багато матеріалу, а точніше, репліки всіх членів зустрічі. У прес-релізі прописане кожне слово, сказане присутніми. Тобто, матеріали що стосуються цієї події представлені США та Китаєм по-різному. Народна Республіка однобічно та небагатослівно описала захід, а Сполучені Штати дали детальне відтворення міроприємства.

З 01.04 по 30.04 МЗС КНР оприлюднило чотири статті про взаємини зі США, а Державний департамент Сполучених Штатів Америки – сім прес-релізів. Проте, не було жодної статті, інформація в яких була б спільною для інформаційних онлайн-ресурсах однієї з держав. Отже, результати оцінки відмінностей у представленні однієї новини з боку КНР та США можна представити у таблиці:

	Перевага за кількістю новин	Деталізація події	Неспівпадіння у фактах	Перевага за кількістю якісних новин	Доступ до всіх новин мовою оригіналу	Наявність повного тексту розмови під час конкретної події
КНР	-	+	-	+	+	-
США	+	+	-	-	-	+

Отже, на сайті Держдепартаменту США кількість новин, прес-релізів, інформаційних довідок для ЗМІ була більшою, проте за якістю переважали новини на сайті МЗС КНР. Жоден з онлайн-ресурсів не викладав неправдиву чи викривлену інформацію. Лише на сайті Держдепартаменту є повні тексти розмов державних діячів під час офіційних зустрічей. На обох інформаційних ресурсах події були достатньо деталізованими.

ВИСНОВКИ

1. Зовнішня політика (ЗП) – поняття, яке видозмінювалось та вдосконалювалось століттями. Вона залежить від багатьох чинників. Спершу – від різноманітних сфер внутрішньої політики. В першу чергу, від економічної та політичної. Економічно розвинені актори завжди випереджають слабких та бідних. Залежно від того, наскільки держава є розвиненою, вона формує зовнішню політику. Також є чіткий взаємозв'язок між ЗП та населенням країни, яка вирішує, в якому напрямку рухатиметься держава. Визначення напрямку зовнішньої політики є дуже важливим аспектом існування держави, який повинен здійснюватись чітко та грамотно з урахуванням основних принципів. А саме, країна не повинна становити загрози для інших суб'єктів міжнародних відносин та поважати їх політику, підтримувати мир та безпеку у світі. Основна цінність чіткої та успішної ЗП в тому, що вона лобіює основні інтереси та цінності держави, допомагає затвердити її надійного партнера і лідера на світовій арені. Зовнішня політика запроваджується кожним краєм по-різному. ЗП може бути агресивною, активною, пасивною та консервативною залежно від характеру. Є певні кроки, за якими відбувається її втілення. Спочатку приймається рішення щодо території, на яку поширюється ЗП. Далі визначаються основні цілі та засоби, що будуть застосовані, а останнім кроком є офіційне затвердження прийнятого рішення. Від спрямування ЗП залежить місце держави у світі, кількість союзників, економічне становище та добробут населення.

2. Відносини Китаю та Японії мають велике значення для балансу сил у Східній Азії, оскільки вони є стратегічними партнерами та сильними економічними акторами міжнародних відносин. Їхні зв'язки мали свої злети та падіння до початку пандемії Covid-19. Внаслідок Другої світової та холодної воєн взаємини між ними були холодними на

скептичними. В Японії збереглись образи на КНР з тих часів. Подією, яка “розбила кригу” між державами стало підписання спільного комюніке. Це стало першою сходиною до налагодження співпраці після довгих років ворожості. Також ЗП змінилась після приходу до влади Дена Сяопіна. Він реорганізував як ЗП, та і внутрішню, вивів країну на новий рівень розвитку. В 1990-х роках Китай почав підготовку до вступу до Світової організації торгівлі, чому сприяла також Японія, оскільки мала власні торговельні та інші стратегічні інтереси в процвітанні Народної Республіки. Після отримання членства в СОТ обсяги торгівлі з Японією значно позжвавились. Стабільність та розвиток тривали до 2005 року, поки не розпочався конфлікт за політичний статус Тайваню. Напруженості додала світова економічна криза 2008 року, а остаточний холод у взаєминах з’явився після того як Китай обігнав Японію та став другою державою в світі за приростом ВВП, поставивши Японію на третє місце. Сполучені Штати Америки та Китай розпочали торговельну війну в 2016 році, що зміцнило взаємини Японії та Китаю.

Відносини Китаю та Південної Кореї також були нестабільними. Умовно їх можна поділити на чотири етапи. Перший бере початок з Корейської війни, в часи якої Китай був на боці Північної Кореї, тому взаємини між КНР та РК були напруженими. Під час холодної війни Китай, переслідуючи власні зовнішньополітичні інтереси, все ще підтримував зв’язки з Північною Кореєю, щоб протистояти Радянському Союзу. Також Народна Республіка сприяла уникненню союзу СРСР та КНДР. Хоча Пекін та Сеул підписали Договір про дружбу, співробітництво та в 1961 році, відносини залишались складними аж до кінця холодної війни. Після приходу до влади Дена Сяопіна, появи вільної економічної зони в Шеньчжені, початку переходу Китаю на ринкову економіку, торгівля між КНР та Республікою Корея позжавилась. У 1980-х роках дві держави впровадили “Нордполітик”, завдяки якій нормалізували

відносини. В цьому десятилітті у столицях країн з'явилися перші торговельні представництва. На другому етапі Китай визначив однією з пріоритетних цілей ЗП налагодження взаємин з РК. В економічній сфері співпраця поглиблювалась, хоча були і деякі конфлікти між державами. Держави ввели взаємні мита одна на одну, сперечались стосовно Маньчжурії та Корейського півострова. На третьому етапі взаємини між ними погіршилися. Південна Корея вдосконалювала відносини зі Сполученими Штатами, що не задовольняло інтереси Китаю. Четвертий етап. З 2013 року до 2017 року співпраця між РК та КНР перебувала в найгіршому стані. Проте, справи покращилися в 2018 році внаслідок перемовин.

3. Після початку пандемії Covid-19 економічні відносини Китаю та Японії перейшли в період стагнації, оскільки не мали можливості здійснювати активну торгівлю між собою. Також Японія проголосила бажання повернути японські компанії, що знаходяться на території Китаю назад до держави. Окрім цього японський уряд вважає, що їх країна надто далеко простягає руку назустріч КНР.

4. Протягом пандемії жителі Південної Кореї проголосили Китай ненадійним партнером. Уряд РК також вважає, що навіть якщо КНР і підтримує її зараз, то це протриває недовго. Китай налагодив взаємовідносини з КНДР.

5. Взаємовідносини Китаю та Сполучених Штатів є досить важливими для світового співтовариства, оскільки є найсильнішими світовими економіками. Саме від них залежить баланс сил та торгівля у міжнародному середовищі. Ці відносини пройшли чотири етапи. На першому вони характеризувались взаємною неприхильністю. Сполучені Штати вели суперечку з Китаєм стосовно Тайваню, коли другий намагався вторгнутись на його територію. США захищали кордони острова. Після повторної спроби Китаю здійснити вторгнення на територію держави,

американці погрозили ядерною зброєю опонентові, після чого КНР відступила. На другому етапі виникло поняття “пінг-понгова дипломатія”, коли КНР надіслала американській команді з пінг-понгу запрошення відвідати Китай, натякаючи на бажання покращити взаємини. Після цього тогочасний президент США Річард Ніксон прибув до Народної Республіки, висунув “П’ять принципів” стосовно проблеми Тайваню та ввів “політику єдиного Китаю”. В 1978 році країни підписали спільне комюніке. На початку третього етапу Сполучені Штати Америки та Китайська Народна Республіка встановили дипломатичні зносини. Також цей період відзначився економічним піднесенням Китаю. США сприяли членству КНР в СОТ, що сталося у 2001 році. Для Штатів це було вигідно для підписання торговельних угод між державами та інвестування в бізнес на території Китаю. Проте після світової економічної кризи, що почалась в 2008 році, взаємини погіршились. Також були помічені спроби шпіонажу американських комп’ютерних даних, здійснені КНР. На четвертому етапі розпочалась нова “холодна війна”. Таку назву дали торговельній війні між США та Народною Республікою. Коли президентом Сполучених Штатів став Дональд Трамп, взаємини остаточно досягли занепаду.

6. Було здійснено контент-аналіз сайтів Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки та Держдепартаменту Сполучених Штатів Америки. 1) Результати аналізу свідчать про те, що сайт Держдепартаменту США є більш зручним у використанні у зв’язку з тим, що на ньому можна знайти більше новин, прес-релізів, факт-листів та інших публікацій про останні події. Також на онлайн-ресурсі розміщена архівна інформація, якою можна користуватись у будь-який момент. Дизайн сайту, порівняно з веб-сервісом МЗС КНР, є більш сучасним та привабливим. На ньому можна знайти багато відео, фото та інших видів матеріалів. 2) На обох порталах інформація оновлюється часто, але на американському сайті це відбувається постійно та систематично. Веб-

ресурс 3) Держдепартаменту надає більшому числу іншомовних користувачів можливість користуватись ним, оскільки новини та інші публікації можна перекласти дев'ятьма мовами. Проте, сайт МЗС КНР теж можна перекласти чотирма мовами. 4) На американському порталі є можливість написати та отримати швидку відповідь на питання стосовно великої кількості тем. На жаль, з працівниками китайського ресурсу не можна сконтактувати, лише зателефонувати та звернутися за адресою міністерства.

5) В період з 01.02.2021 до 30.04.2021 року на сайті Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки було опубліковано найбільше новин з такими **19 державами**: Сполучені Штати Америки, Об'єднані Арабські Емірати, Саудівська Аравія, Росія, Пакистан, Франція, Індонезія, Єгипет, Японія, Німеччина, Монголія, Іран, Туреччина, Польща, Індія, Республіка Корея, Шрі-Ланка, Киргизстан та Лаос. На сайті Держдепартаменту Сполучених Штатів Америки було висвітлено найбільше новин, прес-релізів, факт-листів з такими **23 державами**: Японія, Республіка Корея, Велика Британія, Німеччина, Франція, Мексика, Італія, Ємен, Канада, Афганістан, Україна, Китайська Народна Республіка, Росія, Індія, Ефіопія, Туреччина, Саудівська Аравія, Нігерія, Ірак, Кенія, Бельгія, Судан, Об'єднані Арабські Емірати.

6) За загальною кількістю опублікованих новин сайт Держдепартаменту США випереджає Міністерство закордонних справ КНР, але онлайн-ресурс МЗС КНР містить більшу кількість якісних новин. Обидва ресурси в достатній кількості деталізують новини, проте на сайті МЗС КНР відсутні тексти розмов державних діячів США та Китаю під час різноманітних зустрічей. Новини представляються однаково, без спотворень жодної зі сторін, проте новини можуть висвітлюватись односторонньо: з репліками лише представника тієї держави, на сайті якої новина опублікована. На порталі МЗС КНР всі новини мовою оригіналу

наявні на ресурсі, проте на сайті Держдепартаменту США відсутні деякі новини англійською мовою, їх можна знайти лише на перекладених сторінках сайту.

Перевагами сайту Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки є висвітлення реплік представників обох держав у новинах та наявність більшої кількості якісних новин. **Недоліками** є незручний та несучасний дизайн і недостатня кількість мов для перекладу сайту.

Перевагами веб-ресурсу Держдепартаменту Сполучених Штатів Америки є зручний та сучасний дизайн, кількісне переважання новин, наявність фото- та відеоматеріалів, присутність повних текстів розмов державних діячів з офіційних зустрічей. **Недоліками** є кількісна нестача якісних новин, часом одностороннє висвітлення події (наявність реплік лише представника від США).

7. Китай та Сполучені Штати Америки після початку пандемії Covid-19 якнайбільше відчували конкуренцію одна з одною в торгівельній війні. Сьогодні вони залишаються супротивниками в боротьбі за економічну першість у світі. Президент США Джоозеф Байден має намір скоротити тарифи на імпорт, встановлені своїм попередником. США переживає спад економіки через локдаун та боротьбу з коронавірусом. У зв'язку зі скандалом в Сінцзян-Угурському районі, суть якого було в тому, що сотні тисяч людей змушували працювати на бавовняних полях, США ввели санкції проти Китаю [12]. У відповідь на це Китай прибрав рекламу американських компаній Nike та Adidas з мобільних додатків та на китайському телебаченні ці бренди почали приховувати на екрані, а люди спалюють кросівки та викладають фото в соцмережі [45]. **Відносини США та КНР є найважливішими у світі на даний час.** Від них залежатиме курс долара, обсяги торгівлі у світі, виробництво передових технологій, розвиток науки, кібербезпека, темпи боротьби з Covid-19

(оскільки обидві держави є виробниками вакцин), добробут громадян держав-сусідів Китаю та Сполучених Штатів. Також саме вони є тими важелями, які зберігають безпеку та стабільність в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні. Будь-який житель планети Земля має вдома низку товарів, вироблених у Китаї. Світ прямо залежить від китайської продукції, дешевої робочої сили КНР та китайських глобальних інвестицій (держава є найбільшим держателем боргу Сполучених Штатів).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Вознюк Ю. С., Кабиш О. В. Місце України в сучасному геополітичному просторі. Політологічний вісник. Сер. Світова політика. 2013. Вип. 71. С. 482-491. URL: [file:///C:/Users/Vika/Downloads/Pv_2013_71_45%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/Vika/Downloads/Pv_2013_71_45%20(1).pdf) (дата звернення: 05.03.2021).
2. Грицюк В. О. Комунікаційний аспект трансформації американо-китайських зовнішньополітичних взаємовідносин до та під час пандемії COVID-19/ В. О. Грицюк, О. В. Крет// Соціальні комунікації: інструменти, технологія і практика: науковий збірник матеріалів міжнародної науково-практичної конференції, м. Запоріжжя, 26-27 лютого 2021р. – Запоріжжя: Класичний приватний університет, 2021. – С.6-9.
3. Кретов, Б. И. Основы социологии и политологии : учебник для вузов / Б. И. Кретов, В. С. Боровик. — Москва : Издательство Юрайт, 2010. — 447 с. URL: https://stud.com.ua/76831/sotsiologiya/osnovi_sotsiologiyi_i_politologiyi (дата звернення: 04.03.2021).
4. Політологія для вчителя : навч. посібн. для студ. педагогічних ВНЗ / за заг. ред. : К. О. Ващенко, В. О. Корнієнка. – К. : Вид-во імені М. П. Драгоманова, 2011. 406 с. URL: https://web.posibnyky.vntu.edu.ua/fmib/13vashenko_politologiya_dlya_vchitel_ya/pz..htm (дата звернення: 04.03.2021).
5. Політологія: Навчальний посібник / М. П. Гетьманчук, В. К. Грицюк, Я. Б. Турчин та ін.; За заг. ред. М. П. Гетьманчука. К.: Знання, 2010. 415 с. URL: <http://politics.ellib.org.ua/pages-cat-155.html> (дата звернення: 04.03.2021).
6. Сообщение о телефонном разговоре Президента Джоозефа Байдена-младшего с Председателем КНР Си Цзиньпином. (2021, February 11). United States Department of State.

<https://www.state.gov/translations/russian/%D1%81%D0%BE%D0%BE%D0%B1%D1%89%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D0%B5-%D0%BE-%D1%82%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D1%84%D0%BE%D0%BD%D0%BD%D0%BE%D0%BC-%D1%80%D0%B0%D0%B7%D0%B3%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D1%80%D0%B5-%D0%BF%D1%80%D0%B5-3/>(дата звернення: 30.04.2021).

7. Шляхтун П.П. Політологія (теорія та історія політичної науки). Навчальний посібник / К.: Либідь, 2005.- 576 с. URL: <http://politics.ellib.org.ua/pages-cat-52.html>(дата звернення: 04.03.2021).

8. Arase, D. (2020). The COVID-19 Pandemic Complicates Japan-China Relations: Will This Benefit ASEAN? YUSOF ISHAK INSTITUTE, 8, 1–2. URL: https://www.iseas.edu.sg/wp-content/uploads/2020/07/ISEAS_Perspective_2020_83.pdf(дата звернення: 17.04.2021).

9. Arežina, S. (2019). U.S.-China Relations Under the Trump Administration: Changes and Challenges. China Quarterly of International Strategic Studies, 05(03), 289–315. URL: <https://www.worldscientific.com/doi/pdf/10.1142/S2377740019500210>(дата звернення: 13.04.2021).

10. Atteveldt W. ,Kleinnijenhuis J. , Carley K. (2007). RcaDF: Towards a Relational Content Analysis Standard. Department of Communication Science, 22, 3. URL: http://vanatteveldt.com/uploads/ICA06_RcaDF.pdf(дата звернення: 24.04.2021).

11. BBC News. (2020, October 13). BTS in trouble in China over Korean War comments. URL: <https://www.bbc.com/news/world-asia-54513408>(дата звернення: 21.04.2021).

12. BBC News. (2021, March 26). Xinjiang cotton: Western clothes brands vanish as backlash grows. <https://www.bbc.com/news/world-asia-china-56533560>(дата звернення: 02.05.2021).
13. Briggs, R. (2010, November). The impact of foreign policy on local communities. Joseph Rowntree Foundation. URL: <https://www.jrf.org.uk/sites/default/files/jrf/migrated/files/foreign-policy-communities-full.pdf>(дата звернення: 08.03.2021).
14. Bush, R. C. (2016, July 29). Obama and Xi at Sunnylands: A Good Start. Brookings. URL: <https://www.brookings.edu/blog/up-front/2013/06/10/obama-and-xi-at-sunnylands-a-good-start/>(дата звернення: 10.04.2021).
15. Byun, S. W. (2020, January 17). Nuclear Weapons Cloud 70 Years of Friendship. Comparative Connections. URL: <http://cc.pacforum.org/2020/01/nuclear-weapons-cloud-70-years-of-friendship/>(дата звернення: 20.04.2021).
16. Caporaso, J. A. and others (1986). THE COMPARATIVE STUDY OF FOREIGN POLICY: PERSPECTIVES ON THE FUTURE (1st ed., Vol. 40) [E-book]. URL: <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED271365.pdf>(дата звернення: 04.03.2021).
17. CFR Editors. (2017, May 31). Excerpt: China's Rise and the Two Koreas. Council on Foreign Relations. URL: <https://www.cfr.org/excerpt-chinas-rise-and-two-koreas>(дата звернення: 04.04.2021).
18. CFR.org Editors. (2017, April 27). U.S. Relations With China. Council on Foreign Relations. URL: <https://www.cfr.org/timeline/us-relations-china>(дата звернення: 08.04.2021).
19. Cha, V. (2018, October 9). A Path Less Chosun. Foreign Affairs. URL: <https://www.foreignaffairs.com/articles/china/2015-10-08/path-less-chosun>(дата звернення: 05.04.2021).

20. Chatwin, J. C. (2020, May 23). The Shenzhen effect: Why China's original "model" city matters more than ever. CNN. URL: <https://edition.cnn.com/style/article/shenzhen-effect-china-model-city-intl-hnk/index.html>(дата звернення: 10.03.2021).
21. China–South Korea relations. (2021, April 26). In Wikipedia. URL: [https://en.wikipedia.org/wiki/China%E2%80%93South_Korea_relations#Relations_under_Park_and_Chun_\(1961%E2%80%931988\)](https://en.wikipedia.org/wiki/China%E2%80%93South_Korea_relations#Relations_under_Park_and_Chun_(1961%E2%80%931988)) (дата звернення: 26.04.2021).
22. Cliff, R. (2007). U.S.–China Relations After Resolution of Taiwan's Status. RAND Project AIR FORCE, 40, 5–27. URL: https://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/monographs/2007/RAND_MG567.pdf(дата звернення: 08.04.2021).
23. Content Analysis. (2021). Columbia Public Health. URL: <https://www.publichealth.columbia.edu/research/population-health-methods/content-analysis>(дата звернення: 23.04.2021).
24. D. (2015, April 7). Foreign Policy: 16 Elements of Foreign Policy. Your Article Library. <https://www.yourarticlelibrary.com/international-politics/foreign-policy-16-elements-of-foreign-policy/48492>(дата звернення: 04.03.2021).
25. Dollar, D. (2017, September 7). The AIIB and the 'One Belt, One Road.' Brookings. URL: <https://www.brookings.edu/opinions/the-aiib-and-the-one-belt-one-road/>(дата звернення: 05.04.2021).
26. Dollar, D. R. H. (2019, January 15). Assessing U.S.-China relations 2 years into the Trump presidency. Brookings. URL: <https://www.brookings.edu/blog/order-from-chaos/2019/01/15/assessing-u-s-china-relations-2-years-into-the-trump-presidency/>(дата звернення: 16.04.2021).

27. Erbaş, İ. (2013, November 5). The Role of Foreign Policy and its Purpose in World Politics | Erbaş | Academic Journal of Interdisciplinary Studies. Academic Journal of Interdisciplinary Studies. <https://www.mcser.org/journal/index.php/ajis/article/view/1457/1476>(дата звернення: 04.03.2021).
28. Ethnography, Observational Research, and Narrative Inquiry. (2012). Writing@CSU. URL: <https://writing.colostate.edu/guides/guide.cfm?guideid=63>(дата звернення: 23.04.2021).
29. Evans, N. (2013, January 10). What is the Relationship Between Domestic and Foreign Policy? Should they even be Distinguished? E-International Relations. URL: https://www.e-ir.info/2009/05/16/what-is-the-relationship-between-domestic-and-foreign-policy-should-they-even-be-distinguished/#_ftn1(дата звернення: 09.03.2021).
30. Haggard S. “China’s “Partnerships” (2018, September 1). PIIE. URL: <https://www.piie.com/blogs/north-korea-witness-transformation/chinas-partnerships>(дата звернення: 06.04.2021).
31. Hass, R. (2020). U.S.-CHINA RELATIONS: THE SEARCH FOR A NEW EQUILIBRIUM. Global China: Assessing China’s Growing Role in the World, 18, 1–3. URL: https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2020/02/FP_2020026_us_china_relations_hass.pdf(дата звернення: 08.04.2021).
32. He, Y. (2013). Forty Years in Paradox: Post-normalisation Sino-Japanese relations. China Perspectives, (4), 7–16. URL: <https://doi.org/10.4000/chinaperspectives.6314>(дата звернення: 11.03.2021).
33. Hwang, J. (2014, August). THE ROK’S CHINA POLICY UNDER PARK GEUN-HYE: A NEW MODEL OF ROK-PRC RELATIONS. THE BROOKINGS INSTITUTION. URL: <https://www.brookings.edu/wp->

[content/uploads/2016/06/south-korea-china-policy-hwang-working-paper.pdf](#)(дата звернення: 04.04.2021).

34. Japanese ship seized following Shanghai court order. (2014, April 21). Ship Technology. URL: <https://www.ship-technology.com/news/newsjapanese-ship-seized-following-shanghai-court-order-4218308/>(дата звернення: 20.03.2021).

35. Kejing, Y. (2017). The Door Is Closed, but Not Locked: China's VPN Policy. 1–42. URL: <http://hdl.handle.net/10822/1043811>(дата звернення: 23.03.2021).

36. Krishnan, R. (2020, April 2). Rename WHO as Chinese Health Organization: Japan slams UN body for “giving into China's spin.” ThePrint. URL: <https://theprint.in/world/rename-who-as-chinese-health-organization-japan-slams-un-body-for-giving-into-chinas-spin/393961/>(дата звернення: 17.04.2021).

37. Lee, J. (2017, November 22). Back to Normal? The End of the THAAD Dispute between China and South Korea. Jamestown. URL: <https://jamestown.org/program/back-normal-end-thaad-dispute-china-south-korea/>(дата звернення: 06.04.2021).

38. Liu, C. (2020, June 12). Amelioration of Sino-Japanese Relations Under the COVID-19 Pandemic. China Focus. URL: <https://chinafocus.ucsd.edu/2020/06/02/amelioration-of-sino-japanese-relations-under-the-covid-19-pandemic/>(дата звернення: 17.04.2021).

39. Meltzer, J. P., & Shenai, N. (2019). The US-China Economic Relationship: A Comprehensive Approach. SSRN Electronic Journal. Published. URL: https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2019/02/us_china_economic_relationship.pdf(дата звернення: 08.04.2021).

40. Midford, P. (2016, April 3). Sino-Japanese Conflict and Reconciliation in the East China Sea |. Law Explorer. URL:

<https://lawexplores.com/sino-japanese-conflict-and-reconciliation-in-the-east-china-sea/>(дата звернення: 16.03.2021).

41. Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China. (2021, May 3). Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China. URL: https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/(дата звернення: 25.04.2021).

42. MOFA: Recent Developments in China and Japan-China Relations. (1999, December). Ministry of Foreign Affairs of Japan. URL: <https://www.mofa.go.jp/region/asia-paci/china/relations.html>(дата звернення: 11.03.2021).

43. Monroe, E. (2013). U.S.-China Relations: A Brief Historical Perspective. U.S.-China Policy Foundation. URL: <https://uscdf.org/v3/wp-content/uploads/2014/08/backgrounder-on-US-China-relations.pdf>(дата звернення: 06.04.2021).

44. NACHT M., LADERMAN S., BEESTON J., (2018). Strategic Competition in China-US Relations. Livermore Papers on Global Security, 123, 99–109. URL: https://cgsr.llnl.gov/content/assets/docs/CGSR_livpaper5.pdf(дата звернення: 09.04.2021).

45. Nike, Adidas taken off app stores in China market. (2021, March 29). Global Times. URL: <https://www.globaltimes.cn/page/202103/1219704.shtml>(дата звернення: 02.05.2021).

46. Office of the Spokesperson. (2021, February 6). Secretary Blinken's Call with PRC Director Yang. United States Department of State. URL: <https://www.state.gov/secretary-blinkens-call-with-prc-director-yang/>(дата звернення: 29.04.2021).

47. P. (2020, November 20). Types Of Foreign Policy and Choices. Political Science. URL: <https://www.politicalscienceview.com/types-of-foreign-policy-and-choices/>(дата звернення: 05.03.2021).

48. Panda, A. (2017, August 14). China and North Korea Have a Mutual Defense Treaty, But When Would It Apply? The Diplomat. URL: <https://thediplomat.com/2017/08/china-and-north-korea-have-a-mutual-defense-treaty-but-when-would-it-apply/>(дата звернення: 28.03.2021).

49. Prasad, E. (2016, July 28). The Effect of the Crisis on the U.S.-China Economic Relationship. Brookings. URL: <https://www.brookings.edu/testimonies/the-effect-of-the-crisis-on-the-u-s-china-economic-relationship/>(дата звернення: 05. 04.2021).

50. Sasaki H., Koga, Y. (2003). Trade Between Japan and China: Dramatic Expansion and Structural Changes. Economic Commentary, 1–6. URL: https://www.boj.or.jp/en/research/wps_rev/ec/data/rkt03e03.pdf(дата звернення: 12.03.2021).

51. Secretary Antony J. Blinken, National Security Advisor Jake Sullivan, Director Yang And State Councilor Wang At the Top of Their Meeting. (2021, March 23). United States Department of State. <https://www.state.gov/secretary-antony-j-blinken-national-security-advisor-jake-sullivan-chinese-director-of-the-office-of-the-central-commission-for-foreign-affairs-yang-jiechi-and-chinese-state-councilor-wang-yi-at-th/>(дата звернення: 28.04.2021).

52. Shin, M. (2021, April 6). South Korea Talks With China, Japan, and US in Flurry of Diplomacy. The Diplomat. URL: <https://thediplomat.com/2021/04/south-korea-talks-with-china-japan-and-us-in-flurry-of-diplomacy/>(дата звернення: 22.04.2021).

53. SILVER, C. (2020, December 24). The Top 25 Economies in the World. Investopedia. URL: <https://www.investopedia.com/insights/worlds-top-economies/>(дата звернення: 10.03.2021).

54. Sim, W. (2018, August 31). A look at China-Japan relations through the years. The Straits Times. URL:

<https://www.straitstimes.com/asia/east-asia/a-look-at-china-japan-relations-through-the-years>(дата звернення: 12.03.2021).

55. Snyder S., Byun S. W. (2021, January 15). Strategic Dilemmas, Clashing Identities, and Free Trade. Comparative Connections. URL: <http://cc.pacforum.org/2021/01/strategic-dilemmas-clashing-identities-and-free-trade/>(дата звернення: 21.04.2021).

56. Snyder S., Byun S.W. (2020, May 18). China-Korea Relations Under Quarantine. Comparative Connections. URL: <http://cc.pacforum.org/2020/05/china-korea-relations-under-quarantine/>(дата звернення: 21.04.2021).

57. Spohr, A. P. (2016, April 5). Foreign Policy's Role in Promoting Development: the Brazilian and Turkish Cases. SciELO - Scientific Electronic Library Online. URL: https://www.scielo.br/scielo.php?script=sci_arttext&pid=S0102-85292017000100157(дата звернення: 06.03.2021).

58. Steinberg, J. B. (2020, April 22). What Went Wrong? U.S.-China Relations from Tiananmen to Trump. Texas National Security Review. URL: <https://tnsr.org/2020/01/what-went-wrong-u-s-china-relations-from-tiananmen-to-trump/>(дата звернення: 08.04.2021).

59. Steps for Conducting Conceptual Analysis. (2012). Writing@CSU. URL: <https://writing.colostate.edu/guides/page.cfm?pageid=1310&guideid=61>(дата звернення: 23.04.2021).

60. Steps for Conducting Relational Analysis. (2012). Writing@CSU. URL: <https://writing.colostate.edu/guides/page.cfm?pageid=1315&guideid=61>(дата звернення: 24.04.2021).

61. Suk-Joon, Y. (1992, November). Sino-South Korean relations. 1971–1990: in the context of economic and international politics. Explore

Bristol Research. URL: <https://research-information.bris.ac.uk/ws/portalfiles/portal/34491877/317918.pdf>(дата звернення: 26.03.2021).

62. The Jakarta Post. (2021, April 3). China, South Korea agree to work to achieve North Korea's denuclearization. The Jakarta Post. URL: <https://www.thejakartapost.com/news/2021/04/03/china-south-korea-agree-to-work-to-achieve-north-koreas-denuclearization.html>(дата звернення: 23.04.2021).

63. U.S. Department of State. (2021, May 3). United States Department of State. URL: <https://www.state.gov/>(дата звернення: 26.04.2021).

64. U.S.-China Relations Since 1949 | Asia for Educators | Columbia University. (n.d.). Asia for Educators. URL: http://afe.easia.columbia.edu/special/china_1950_us_china.htm(дата звернення: 06.04.2021).

65. US-China Relations Act of 2000, 2000 | US-China Institute. (2000). USC US-China Institute. URL: <https://china.usc.edu/us-china-relations-act-2000-2000>(дата звернення: 08.04.2021).

66. Vyas, P. (2019, June). CHINESE FOREIGN POLICY DURING THE POST-MAO ERA. URL: <https://doi.org/10.13140/RG.2.2.30297.98404>(дата звернення: 08.04.2021).

67. WAGENER, D. (2017, July). The United States and China; a closer look at Sino-American relations and the One-China policy Barack Obama's governing of the One-China policy compared to his predecessors. North American Studies. URL: https://theses.uibn.ru.nl/bitstream/handle/123456789/4862/Wagener%2C_D.M.J._1.pdf?sequence=1(дата звернення: 07.04.2021).

68. Wan, M. (2011). Sino-Japanese Relations Adrift in a Changing World. Asia-Pacific Review, 18(1), 73–83. URL:

<https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/13439006.2011.582683>(дата звернення: 12.03.2021).

69. Wang Yi Delivers a Speech at the Lanting Forum Themed “Promoting Dialogue and Cooperation and Managing Differences: Bringing China-U.S. Relations Back to the Right Track.” (2021, February 22). Ministry of Foreign Affairs of the People’s Republic of China. https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/wjdt_665385/wshd_665389/t1855636.shtml (дата звернення: 29.04.2021).

70. Wikipedia contributors. (2020, March 21). Nordpolitik. Wikipedia. URL: <https://en.wikipedia.org/wiki/Nordpolitik>(дата звернення: 04.04.2021).

71. Wikipedia contributors. (2021, April 30). List of Chinese inventions. Wikipedia. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Chinese_inventions(дата звернення: 09.03.2021).

72. Wikipedia contributors. (2021a, April 17). Japan–China Joint Communiqué. Wikipedia. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Japan%E2%80%93China_Joint_Communicu%C3%A9(дата звернення: 11.03.2021).

73. Wikipedia contributors. (2021a, April 21). Deng Xiaoping. Wikipedia. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Deng_Xiaoping(дата звернення: 10.03.2021).

74. Wikipedia contributors. (2021c, April 25). Korea and the United Nations. Wikipedia. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Korea_and_the_United_Nations(дата звернення: 04.04.2021).

75. Wilson, V. (2011, December 15). Research Methods: Content Analysis. ResearchGate. URL: https://www.researchgate.net/publication/277170267_Research_Methods_Content_Analysis(дата звернення: 23.04.2021).

76. Xi speaks with Biden on phone. (2021, February 11). Ministry of Foreign Relations of the People's Republic of China. https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/wjdt_665385/wshd_665389/t1853684.shtml(дата звернення: 01.05.2021).

77. Xu, W. (2021). China buoys outlook for Japan exports. Chinadaily.Com.Cn. URL: <https://global.chinadaily.com.cn/a/202101/22/WS600a29a7a31024ad0baa45b0.html>(дата звернення: 19.04.2021).

78. Xuan L. (2020). Chinese, Japanese keen on strengthening ties, poll finds. World - Chinadaily.Com.Cn. URL: <https://www.chinadaily.com.cn/a/202011/18/WS5fb479baa31024ad0ba94d4c.html>(дата звернення: 17.04.2021).

79. Xuan, L. (2020). China, Japan look to boost collaboration. Chinadaily.Com.Cn. URL: <https://global.chinadaily.com.cn/a/202012/01/WS5fc59dc6a31024ad0ba99055.html>(дата звернення: 18.04.2021).

80. Yamaguchi M. Associated Press. (2018, May 9). Leaders of Japan, China, South Korea agree to cooperate on North Korea. PBS NewsHour. URL: <https://www.pbs.org/newshour/world/leaders-of-japan-china-south-korea-agree-to-cooperate-on-north-korea>(дата звернення: 06.04.2021).

81. Yang Jiechi and Wang Yi Hold China-U.S. High-level Strategic Dialogue with Antony Blinken and Jake Sullivan. (2021, March 20). Ministry of Foreign Relations of the People's Republic of China. https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/wjdt_665385/wshd_665389/t1862856.shtml(дата звернення: 28.04.2021).

82. Yang Jiechi Speaks with U.S. Secretary of State Antony Blinken on the Phone. (2021, February 6). Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China.

https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/wjdt_665385/wshd_665389/t1852132.shtml
1

83. Yun Z. China, Japan at the Threshold. (2020). China-US Focus. URL: <https://www.chinausfocus.com/foreign-policy/china-japan-at-the-threshold>(дата звернення: 18.04.2021).

84. YUNBI, Z. (2021). Tokyo called on to respect Beijing's core interests. Chinadaily.Com.Cn. URL: <https://global.chinadaily.com.cn/a/202104/07/WS606cebeca31024ad0bab3dac.html>(дата звернення: 19.04.2021).

85. Zaidman-Zait, A. (2014). Content Analysis. SpringerLink. URL: https://link.springer.com/referenceworkentry/10.1007%2F978-94-007-0753-5_552?error=cookies_not_supported&code=975a79a4-3b28-4626-a8ce-705d775abd5e(дата звернення: 23.04.2021).

ДОДАТКИ

Додатки з сайту Міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки

Додаток 1. (Вкладка для відеоматеріалів)

Opening Ceremony o...

epublic of China at the Leaders Summit on

Delivers an Important Speech (2021-04-22)
emony of the Boao Forum for Asia Annual

ammed bin Salman bin Abdulaziz Al Saud

do on the Phone (2021-04-20)

nging China-U.S. Relations Back to the

more...

ce Foreign Minister Ma
iaoxu: China's Goal of Carbon
https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/sp... Neutrality

more...

Video

Leaders take group photo at Belt and Road forum

more...

Активация Windows
Чтобы активировать Windows, перейдите в
раздел "Параметры".

Додаток 2. (Файли з відео пусі)

Home The Ministry Policies and Activities Press and Media Service Countries and Regions About China Resources

Home > Video

Leaders take group photo at Belt and Road forum

2017/05/16

Suggest to a friend

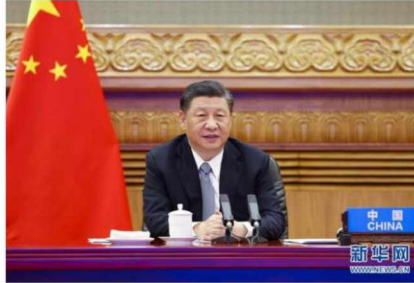
Related News:

- China's President Xi welcomes Myanmar counterpart at ceremony
- China, US agree to expand cooperation in trade, infrastructure and energy
- Trump says U.S. to have 'very, very great relationship' with China at dinner with Xi

Додаток 3. (Наявність фото в новинах)

Home > Policies and Activities > Activities

Xi Jinping Attends the Leaders Summit on Climate and Delivers an Important Speech 2021/04/22

On the evening of April 22, 2021, upon the invitation of the U.S. President Joe Biden, President Xi Jinping attended the Leaders Summit on Climate in Beijing via video link and delivered an important speech named "For Man and Nature: Building a Community of Life Together".

Xi Jinping pointed out that climate change has posed severe challenges to human survival and development. Faced with unprecedented challenges in global environmental governance, the international community needs to come up with unprecedented ambition and action, discuss ways to tackle this challenge, and find a path forward for man and Nature to live in harmony. We need to act with a sense of responsibility and unity, and work together to foster a community of life for man and Nature.

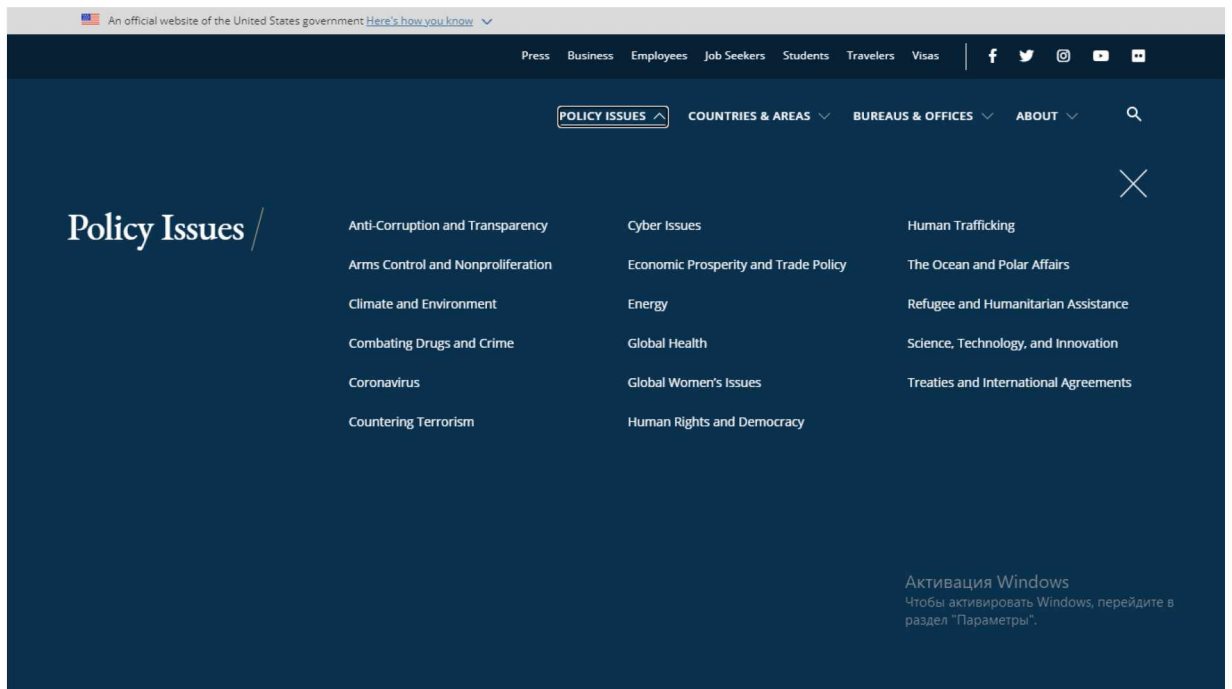
First, we must be committed to harmony between man and Nature. We must treat Nature as our root, respect it, protect it, and follow its laws. We should protect Nature and preserve the environment like we protect our eyes, and endeavor to foster a new relationship where man and Nature can both prosper and live in harmony.

Second, we must be committed to green development. To protect the environment is to protect productivity, and to improve the environment is to boost

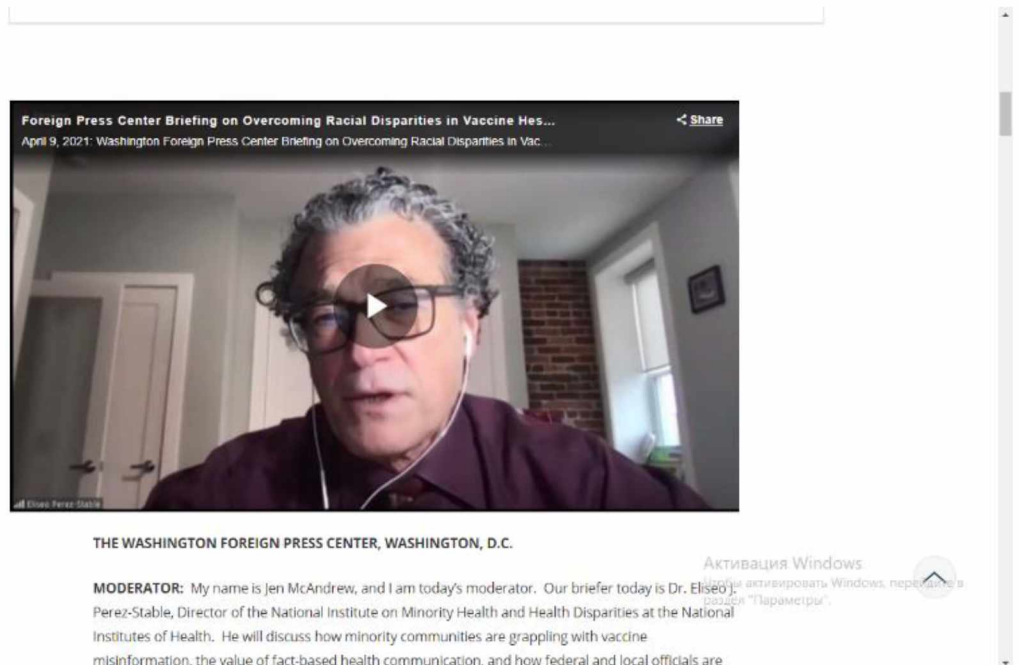
Додатки з сайту Держдепартаменту Сполучених Штатів Америци

Додаток 4. (Головна сторінка сайту Держдепартаменту США)

Додаток 5 (Розділи в шапці профілю)

Додаток 6 (Відеоматеріали в новинах)

Додаток 7 (Загальна кількість прес-релізів)

567 items

YEAR
Select a Year

SPEAKER
Select a Speaker

LOCATION
Select a Location

RELEASE TYPE
Select a Release Type

RELATED TO
Select a Bureau/Office

MEDIA NOTE
[United States-Japan Extended Deterrence Dialogue](#)
APRIL 30, 2021

MEDIA NOTE
[Joint Statement on the Extended "Troika" on Peaceful Settlement in Afghanistan](#)
APRIL 30, 2021

MEDIA NOTE
[Sea Turtle Conservation and Shrimp Imports Into the United States](#)
APRIL 30, 2021

READOUT
[Secretary Blinken's Call with Israeli Foreign Minister Ashkenazi](#)
APRIL 30, 2021

Активация Windows
Чтобы активировать Windows, перейдите в раздел "Параметры".

Додаток 8 (Архівні прес-релізи)

2017-2021 ARCHIVED CONTENT
You are viewing ARCHIVED CONTENT released online from January 20, 2017 to January 28, 2021.
Content in this archive site is NOT UPDATED, and links may not function.
For current information, go to www.state.gov.

U.S. DEPARTMENT OF STATE

Office of the Spokesperson | Briefing Schedule | Department Press Briefing Transcripts | **Press Releases** | Public Schedule

Press Releases

The Office of the Spokesperson releases statements, media notes, notices to the press and fact sheets on a daily basis. These are posted to our website as they are released throughout the day.

SUBSCRIBE

7464 items

MEDIA NOTE
[Fulbright Program Partners with National Archives on New Heritage Science Fellowship](#)
JANUARY 19, 2021

INTERVIEW
[Secretary Michael R. Pompeo With John Roberts of Fox News America Reports](#)
MICHAEL R. POMPEO | JANUARY 19, 2021 | VIA TELECONFERENCE

PRESS STATEMENT
[Determination of the Secretary of State on Atrocities in Xinjiang](#)
MICHAEL R. POMPEO | JANUARY 19, 2021

Активация Windows
Чтобы активировать Windows, перейдите в раздел "Параметры".

Додаток 9 (Загальна кількість відеоматеріалів)

U.S. DEPARTMENT of STATE

6,836 results

video

Attention

We recently archived our website. If your search does not return the content you expected, please check 2017-2021.state.gov.

2017 FASTC Site Construction Progress **Video** - United States Department of State
<https://www.state.gov/2017-fastc-site-video/>
FASTC **Video** Description This is a 3:07 minute **video** showcasing the status of...construction as of April 1, 2017. This **video** does not have a narrator ...

FASTC Project Details and Updates - United States Department of State
<https://www.state.gov/fastc/project-updates/>
FASTC **Video** Description Recorded entirely by an approved Unmanned Aerial System...System on December 7, 2018, this **video** shows aerial views of the ...

Transitioning to a New Administration - United States Department of State
<https://www.state.gov/briefings-foreign-press-centers/transitioning-to-a-new-administration/>
Welcome to the Foreign Press Centers' **video** conference briefing on "Transitioning... this briefing is on the record. A **video** recording and transcript ...

Update on U.S. Immigrant Visa Processing at Embassies and Consulates - United States Department of State
<https://www.state.gov/briefings-foreign-press-centers/update-on-u-s-immigrant-visa-processing-at-e...>
...record. We will post the transcript and **video** of this briefing on our website, fpc...unmute you and request you turn on your **video** so you can ask your ...

Активация Windows
Чтобы активировать Windows, перейдите в раздел "Параметры".

Додаток 10 (Лист до Держдепартаменту США)

* = required

Prefix:

First Name:

Last Name:

*** Email**

***Subject:**

***Message:**

Good afternoon!
Happy Easter. I'm currently writing my final project and one of the chapters is related to China-United States relations. I wanted to ask you a question: can we say that these relations have gone into decline? Is this a new "cold war" of the 21st century? I apologize if my question is inappropriate.
Would be honoured to receive Your reply!

Please limit your message to 5,000 characters.
360 characters used.

Get Audio Code

Активация Windows
Чтобы активировать Windows, перейдите в раздел "Параметры".

Додаток 11 (Відповідь від Держдепартаменту США на лист)

May 3, 2021

Dear Viktoriia,

Your query would be best answered by the Bureau of East Asian and Pacific Affairs.

For more information, please visit <http://www.state.gov/p/eap/>. You may also wish to send your written correspondence to the following address:

U.S. Department of State
Bureau of East Asian and Pacific Affairs
Room 6205
Washington, D.C. 20520

Thank you for contacting the U.S. Department of State.

Bureau of Global Public Affairs
Office of Public Liaison

Активация Windows
Чтобы активировать Windows, перейдите в
раздел "Параметры".

****Please DO NOT REPLY to this e-mail address. It is not monitored for responses.****

Таблиця 1. Країни, про відносини з якими наявні публікації на порталах МЗС КНР та Держдепартаменту США

№ з/п	Країни, про які наявні публікації на сайті Держдепартаменту США	У відсотках	У кількості публікацій	Країни, про які наявні публікації на сайті МЗС КНР	У відсотках	У кількості публікацій
1.	Японія	5,18%	17	США	9,79%	14
2.	Республіка Корея	4,57%	15	ОАЕ	4,19%	6
3.	Велика Британія	3,65%	12	Саудівська Аравія	4,19%	6

4.	Німеччина	3,65%	12	Росія	4,19%	6
5.	Франція	3,35%	11	Пакистан	3,49%	5
6.	Мексика	3,04%	10	Франція	2,79%	4
7.	Італія	3,04%	10	Індонезія	2,79%	4
8.	Ємен	3,04%	10	Єгипет	2,79%	4
9.	Канада	2,74%	9	Японія	2,79%	4
10.	Афганістан	2,74%	9	Німеччина	2,79%	4
11.	Україна	2,74%	9	Монголія	2,79%	4
12.	КНР	2,43%	8	Іран	2,79%	4
13.	Росія	2,13%	7	Туреччина	2,79%	4
14.	Індія	2,13%	7	Польща	2,79%	4
15.	Ефіопія	1,82%	6	Індія	2,79%	4
16.	Туреччина	1,82%	6	Республіка Корея	2,09%	3
17.	Саудівська Аравія	1,82%	6	Шрі-Ланка	2,09%	3
18.	Нігерія	1,82%	6	Киргизстан	2,09%	3
19.	Ірак	1,52%	5	Лаос	2,09%	3
20.	Кенія	1,52%	5			
21.	Бельгія	1,52%	5			
22.	Судан	1,52%	5			
23.	ОАЕ	1,52%	5			